

marec 2017

Karibi 2017

Martinique

1. marec 2017, sreda

Anse Mitan, Martinique

Marec je tu, pomlad bo počasi prišla v deželo in s pomladjo pride tudi veter. Danes je spet lepo vetrovno in spet v glavni vlogi nastopa naša dobra stara vetrnica. Ja, taki morajo biti dnevi, da se sploh kaj pozna. Na sidrišču je do 20 vozlov vetra (v sunkih) in v povprečju se nekako pokrijejo potrebe hladilnika. Lepo.

Dopoldan preživim na klepetu z Indigom in Mojco, po kosilu pa se z Vesno odpraviva na karneval. Feri je že blizu, ko stopiva iz čolnička in s tekom do pomola si prihraniva eno uro čakanja. Tako misliva. Resnica je, kot vedno, drugačna. Vsi feriji do sedaj so imeli tukaj le pit stop, da so odložili in naložili človeški tovor, tokratni je imel postajo. In tako sva zasopihana lepo sedela v plovilu četrte ure, da je odpeljal po voznem redu. Hic! Da je bila mera polna, se ista zgodba ponovi še enkrat, pri povratku. Spet tečeva in potem spet čakava. Hic, hic, hic!

Če že današnji karneval ni postregel s presežniki v obliki mask in maškar, je bil pa zato zanimiv zaradi množičnosti. Neverjetno, koliko ljudi se je namaškariralo in se udeležilo procesij, ki so se premikale v praktično neprekinjeni koloni celo popoldne, kar sva bila v Fort de France in, verjamem, tudi prej ter še veliko kasneje, pozno v noč. In okoli procesij je bilo ogromno opazovalcev, skoraj izključno maškar. Toliko jih je bilo, da nisem več vedel, kdo je normalen in kdo je maškara. Sem morda jaz maškara, ker izrazito izstopam iz povprečja? In je zato tudi Vesna maškara? So maškare tudi ostali turisti s fotiči v rokah? Morda tudi posadka Galateje z gosti? Tudi njih nepričakovano srečava in kolikor je hrup bobnov in karibske muzike dopuščal, nekaj časa fino klepetamo. Kakorkoli, ta masovnost maškar je res neverjetna!

Še večerni klepet z Indigom in Mojco v lokalnem pubu in potem plovba do Male (Parsunček še kar dela, yeeees!) ter zaslužen počitek.

današnji karnevalski dan je bil v črnobeli kombinaciji

tudi iz časopisnega papirja lahko narediš oblačila, ki zdržijo tudi karnevalski pohod

nekateri so res imeli odlične maske!

cela skupina je bila polita z neko črno barvo-od nekaterih je še kapljalo

prikupna družina pri selfiranju :)

po naključju se srečamo s SY Galatea in njihovo družino

2. marec 2017, četrtek

Anse Mitan, Martinique

Še vedno je nad Karibskim morjem napovedanih 6 Bf in še vedno midva vedriva na Martiniku. Čeprav se mi zdi, da je napoved pretirana, ne morem točno soditi, kako je zunaj. V zavetrju otoka je prav fletno. Vesna dela, jaz sem precej prost. Za kosilo se odpraviva na manjši klepet in popoldan Vesna nadaljuje s svojo raboto, jaz se spravim nad vodiče za Abeceje.

Ker imam čas in ker smo se danes pogovarjali o moči vetra na sidrišču, se proti večeru spet malo spravim nad račune. Živel internet in živila wikipedia! Težko je sicer točno oceniti površino barke in še težje izkoristek pretoka vetra okoli trupa, a po moji najboljši oceni je moč vetra, ki deluje na Malo pri 40 vozlih, torej pri prehodu na 9 Bf, malo manjša od moči motorja in je torej sidranje, ki je testirano s polnim plinom, varno sidranje v vihnem vetru (8 Bf), ne pa nujno tudi v samem viharju (9 Bf). S tem sem si še enkrat potrdil tisto, kar sem pred leti že izračunal. In potem počasi pozabil, kako sem prišel do rezultata. Le to sem si zapomnil, da če mi sidro drži pri 3000 obratih, potem mi (preverjeno) drži pri 40 vozlih vetra. Sedaj spet vem, zakaj.

Za nočjo imava napovedanih 5 Bf, kar je le ena desetina tistega, za kar sva sidrana. In tako je pred nama še ena mirna noč...

3. marec 2017, petek

Anse Mitan, Martinique

Jutri izplujeva, Venezueli naproti. Ali pa kam drugam, kdo ve? Kakorkoli, jaz se kliram v marini. Potem hočem posneti satelitske posnetke koralnih grebenov okoli Los Roques, odpravim se na Mojco, se priključim na internet in začnem snemati. Ampak. V zaključni fazi zadeva ne dela, moram si namestiti shekano verzijo Guglove Zemlje. Ah ja, to imam na barki. Nič torej ne bo z zastojem netom, vse moram zvečer ponoviti preko Digidela.

Vesna se s ferijem odpelje v Fort de France plačat kazen. Tisto kazen iz Martinika za prehitro vožnjo, še ko smo bili tukaj s Srečom v začetku decembra. Prvič jo je plačala kar s tekočega računa, pa je naredila nekaj narobe in so skrbni Francozi denar vrnili. Ok, bomo pa to storili na banki. Ampak. Včeraj na tukajšnji banki ni šlo, ne poslujejo z gotovino. Rezultat drugega poskusa je bil torej tudi negativen. Banka, ki ne posluje z denarjem, hmmm... Pa se zgodba danes začne zapletati. Prva banka na drugi strani ferij vožnje (tretji poskus) ji razloži, da oni sicer poslujejo z gotovino (malo boljša banka je že!), ampak, da česa takega ne znajo izvesti. Napotijo jo na pošto. Tukaj je zadeva podobna - predvsem glede gužve in čakanja v vrsti. In (četrti poskus), spet tega ne znajo narediti, mora iti na prefekturo (peti poskus). Jasno, vse skupaj se začne, ko premaga skenerje in varnostnike, ki jo najprej preverijo, če ni morda teroristka. Tam vrli policaji govorijo francosko in trije se trudijo, da ji vse podrobno razložijo - v najbolj kleni od možnih klenih francoščin, tako rekoč oksfordski francoščini. Ko razgovor ne obrodi sadov, se v zgodbo vmeša računalnik, ki na koncu le izpljune papir, na katerem piše, kje se da to plačati. Ampak. To je daleč.

Pa zunaj pobara domačinko, kje točno je zadeva, ki je napisana na listu. Odgovor je strumen: daleč. Še kratek pogled na Vesnin dolg obraz in gospa se ponudi za prevoznico. Vsedeta se v njen avto in pot nadaljujeta skupaj. Prispeta na cilj in začneta šesti poskus. Neuspešno. Kar se plačila tiče. S francosko govorečo damo je bila pa konverzacija precej bolj uspešna. Njej so takoj razložili, da so se pred dvema mesecema preselili na novo lokacijo. No, pa nazaj v avto in dalje. Sedmi poskus je bil - neuspešen. Mojstri povedo, da se je potrebno odpeljati v sosednje mesto. No problem, osmi poskus. Ki je, jasno, kot beli dan, neuspešen. Tam je urad že zaprt. Manjana. Samo to ni jutri, jutri je sobota in ob sobotah ne delajo, naj se vrneta v ponedeljek. Sedaj je bil pa tudi teti motorizirani vodički vsega dovolj in se je malo razhudila. Pa so mojstri (ki so sicer že nehali delati pred desetimi minutami) naštedirali papir in z nasmehom, ki kaže olajšanje, ker

razumejo primer, razložili, da je misterij rešen. Oni pa res vedo, kje se lahko plača kazen za prehitro vožnjo. To se dela v Fort de France, tam kjer sta gospe začeli popotovanje od Poncija do Pilata. Voila! Ni druge, lepo in ponižno se odpeljeta nazaj in vstopita v lokal, kot so jima naročili. Lokal, kjer se v Franciji plačujejo kazni z prometne prekrške. Vstopita k fotografu. In, belive it or not (hvala ti Ripley za tale slogan), poskus številka devet je končno obrodil sadove. Vsaj delne. Fotograf je vzel denar. Vsaj nekaj. Vsaj denarja smo se končno znebili. Če ga bo umetnik posredoval dalje, bomo pa še videli...

Ura je tri popoldan, ko je Vesna s ferijem doma. Še malo klepeta z Indigom in ura je primerna za večerjo. Večerni klepet odpovem, motorček je na poti nazaj na Malo zakašljaj (jasno, da sredi edine resne nevihte danes) in sem se moral loviti za sidrno verigo sosedu, da me ni odpihnili na odprto in ni mi preostalo drugega, kot vleči za ono osovraženo vrstico, dokler spet ni začel delati. Nak, ponoči se ne grem več te igre. Na Abecejah ga dam na servis.

Ob Venezueli

Karibi 2017

Karibsko morje

4. marec 2017, sobota

Anse Mitan, Martinique - Bonaire (1. dan)

Ob pol osmih zjutraj sva pripravljena za izplutje. Smeti še odpeljem v kontejner na obali in se spet pretebam z motorjem. Kot pribito je, serviserja potrebuje. Takega, z rezervnimi deli. Posloviva se od Indiga in zapljujeva z vetrom proti zahodu. Dokler še ni vala, pospravim francosko zastavico, ki pa za čuda ni več duokolora (trikolora ni več že kar nekaj časa). Sedaj je ankolora. Le še modri del zastave je ostal.

Veter, ki je dopoldan jakosti (prijetnih) 5 Bf (neprijetne) čiste krme, čez dan oslabi in ga je v drugi polovici dneva le še za 4 Bf. Premalo za kolikor toliko spodobno hitrost. Tudi tok nama ni v pomoč, celo nekaj malega hitrosti nama jemlje, saj vztrajno teče proti severu, namesto proti zahodu. Pod takimi pogoji na Los Roques ne priplujeva pojutrišnjem podnevi, kar bi si želel. No, posnetke dna na sidrišču imam in mislim, da se bo dalo s telefonom v roki sidrati na mivki med koralami tudi ponoči.

Glede na to, da plujeva samo z enim jadrom in je vala okoli dva metra je rolanja kar nekaj. Preveč, da bi si smel omisliti ribičijo. No, omislim si jo lahko, to pravico imam. Samo potem mi pripada tudi pravica do čiščenja ujete ribe. Poglabim se v samega sebe, globoko razmislim, tako rekoč meditiram in - se odločim za meso. Kar si kapitan želi, to poveljnik (v prevodu: ladijski kuhar) tudi stori.

Zvečer prižgeva elektrarno. Ker elektrike ne moreva izvažati, se jo trudiva čim bolj koristno porabiti. In edino, kar nama pade na pamet, je napajanje lokalnega kinematografa.

5. marec 2017, nedelja

Anse Mitan, Martinique - Bonaire (2. dan)

Ponoči končno zaplavava v zahodno tekoči tok. Kar precej sva skrenila iz direktne poti, da sva ga deležna. Računam, da nama bo sedaj naklonjen skoraj do cilja. Zadnjih 50 milj ga bova spet imela v glavo. Če bi plula od Martinika do Los Roques naravnost, bi ga imela pa celo pot. Toliko o zahodno tekočem ekvatorialnem toku v Karibskem morju. V povprečju verjetno že res teče na zahod, saj se iz njega rodi zalivski tok, ki greje Evropo. So pa vrtinci, ki jih je potrebno pravilno slediti, če ga človek želi izkoristiti. In ti vrtinci so iz dneva v dan drugačni. Hvala ti, S/V Sarana, za darilo v obliki on-line grib karte tokov!

Sicer se pa nič ne dogaja. Sama sva, le instrumenti od časa do časa pokažejo ladjo tako daleč, da je ne vidiva. Ribičije se ne greva, preveč je rolajoče. Val je iz različnih smeri, še tok doda svoje in veter točno od zadaj je recept za rolanje. Tudi hitrost je obupna in kljub toku bova imela na koncu pol dneva zamude za planom. V teh valovih je 4 Bf od zadaj enostavno premalo, da bi se Mala resno premaknila.

Še vedno ne veva, naj greva v Venezuelo ali na Bonaire? Jutri se odločiva.

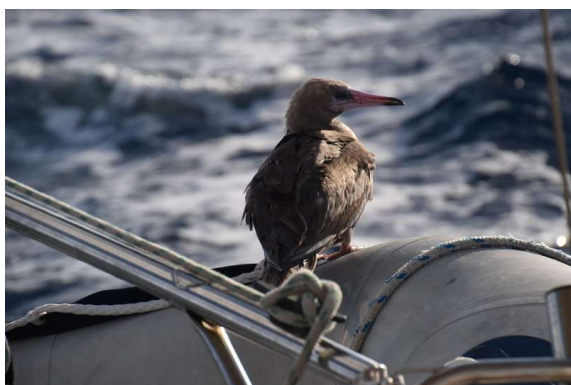

6. marec 2017, ponedeljek

Anse Mitan, Martinique - Bonaire (3. dan)

Vse kaže, da bova v zavetrju Grand Roque sredi noči. Ali pa pred Bonairom jutri dopoldan. Kličem Alejandra, pa se mi na ameriški številki javlja tajnica, na venezuelski pa sploh ne dobim povezave. Tajnica mi nič ne koristi, potem raje napišem mail. Zanima me, kako je z internetom. In, seveda, koliko nas mislijo zcolat za nekaj dni. Še vedno ne veva, naj se ustaviva ali ne? Motorček na dingiju ne dela (zanesljivo), da bi lahko brezskrbno plula naokoli. Če je najbližji živ človek (ki za po vrhu ne govori angleško in nima radijske postaje) oddaljen deset ali dvajset milj, zna biti nedelujoč motor resen problem v močnem vetru. Meni dodatno smrdi neurejena država, Vesna bi rada več časa zabila v Srednji Ameriki. Oba pa naju seveda vleče postanek na koralnih otokih sredi poti. Sirček, salamca, sirček salamca, ...

Med sirčkom in salamco je izbral Alejandro. Popoldan dobim mail, naj mu napišem telefonsko številko in me pokliče in vse razloži. Aja? On bi klical za 10 evrov na minuto? Le kdo bi to plačal? Jaz, seveda! In to bi on povedal, ne napisal, da je lahko potem spomin šibka točka, ko se sestavlja račun. No, verjetno sem preveč kritičen, fant ima dobre reference, a vseeno - na jasna vprašanja bi se dalo lepo in na kratko odgovoriti. Kakorkoli, odločila sva se, da nadaljujemo proti Bonairu in ne bo mi treba sidrat sredi noči in jutri bova spet omrežena in računam, da bom našel tudi mojstra za outboarde. In Vesna bo končno lahko zaplavala pod vodo...

slepi potnik

Karibi 2017

Bonaire

7. marec 2017, torek

Kralendijk

Veter je končno iz prave smeri (verjetno zato, ker sva midva spremenila smer, ko sva zavila za otok). Tudi vala ni več toliko in plovba je hitra in prijetna. Tako prijetna, da se ozrem malo naokoli. In kaj vidim? Jadrnico, prvo odkar sva zapustila Martinik. Katamaran. Želi naju prehiteti. Le od kod se je vzel? Hiter je in v pol ure je nadomestil dve milj zaostanka. Ampak. Za kakšno ceno! No, to ve samo njihov kept'n. Ali pa njihov sponzor. Le on ve, koli stane genaker. Kakorkoli, po pol ure pospravljanja razcefranega ostanka nekoč ponosnega jadra, se na prednji priponi znajde čisto navadna genova in barka spet zapljuje s čisto navadno hitrostjo.

Dve križarki sta parkirani na pomolu in temu primerna je gužva v mestecu. No, midva se skirava s customs in immigration ter stopiva še na kliranje v Digicel. Traja in traja in na koncu za stotaka dobiva dve simki in 6 GB. Od teh le ena dela, pri drugi se je pa nekaj zapletlo in ne dela. No, tudi pri prvi se je nekaj zapletlo in ne dela Viber. Ah, ja... Skočiva malo naokoli, plačava bojo za nekaj dni, nato pojeva (po dolgem času) odlično kitajsko hrano za spodoben denar in končno, ko Vesna debelo uro ureja money back guarantee za nedelujočo simko, se jaz malo pogovarjam z domačini v kafiču nasproti Digicela. Dobro, da je z mobilnim providerjem uredila ona, jaz bi jih tako nakuril, da bi verjetno poklicali policijo. Digicela imam res počasi že dovolj! Skoraj vedno je nekaj narobe.

Pred spanjem se ustaviva še pri sosedih. Badoc s Kataloncema na krovu, je privezan na sosednji boji. In jasno, imamo si veliko za povedat, nazadnje smo se od njih poslovili še v Cape Townu lani pozimi, potem pa ves čas pluli po praktično isti poti, a nikoli ob istem času. Oboji plujemo z majhno barko in izgleda, da sta Badoc in Mala tako majhni, da zanju velja Paulijevo izključitveno načelo (tisto, ki fermionom prepoveduje, da bi imeli istočasno enaka vsa kvantna stanja).

Aja, še to. Včeraj sem ugotovil, da ima Vesna rojstni dan takrat, ko je sicer svetovni dan palačink. Zjutraj sem izvedel, da je danes svetovni dan pomorcev. In od nekdaj vem, da je jutri svetovni dan žena. Sami svetovni dnevi...

novodobni svetilnik Bonaire

muzej na prostem je viden že od daleč

že od daleč videti turistični avtobus-kar ga na takem otočku ne moreš zgrešiti, saj ni nobenih hribov :)

pa se spet srečamo z SY Badoc v prelepem morju ...

iguane so različnih barv

kar dosti nas je na sidrišču

družinica pri čiščenju rib (verjetno je lovljenje rib prepovedano le za turiste)

brez kruzerce pa tudi tukaj ne gre :) ... in teh je bilo tudi največ kot turistov na otoku

8. marec 2017, sreda

Kralendijk

Svetovni dan žena, torej... To pomeni, da morajo ženske (in tudi moški, hic!) že na vse zgodaj delati. Pa ne samo na vse zgodaj, tudi malo kasneje in ura je že dve popoldne, ko se končno odplaziva na obalo. Odplaziva, ker si ne upam pognati motorja kaj več kot na štandgas. Prva zanimacija je torej iskanje serviserja. Kontakte, ki sem jih včeraj pridobil med čakanjem ob pivu pred Digicelom, potegnem iz rokava in - via Yamaha. Ampak. Nič ne bo, oni so pooblaščen samo za Yamaho, za njene kopije pa ne. To delajo fušarji. In mi dajo telefonsko številko fušarja, pokličem ga in se zmeniva za jutri. Pa da vidimo. Zmeniva se tudi za ceno popravila, ki je "od-do". Jasno, da bo "do".

Po ekskurziji in ogledu ogromne pralnice perila se nameniva na Chippie po novo simko. Ne vem, ampak res ne vem, zakaj se je pri vseh operaterjih mobilne telefonije najprej potrebno postaviti v vrsto in čakati. In še čakati. In še malo čakati... Ko bom bil velik, jim bom bil naredil in prodal softver, ki bo uboge prodajalce razbremenil napornega dela (in še bolj uboge kupce tudi še bolj napornega čakanja). To bi se tako enostavno dalo avtomatizirati... Na hitro ocenim, da bi imel takoj okoli 600 strank. Če pa vsi operaterji kupijo to moje čudo, pa še več. Ampak. To bom počel, ko bom bil velik. Sedaj nimam časa.

Še malo sprehoda in pred mrakom nazaj na Malo. Na Karlovem pomolu v kafiču srečava Badoc in skupaj se vkrcamo v dingije. Ona dva se ponosno odpeljeta, midva pa spet odplaziva domov. No, večer nadaljujemo složno. Tokrat na Mali. Pridružita se nama še dva Francoza in en Južnoafričan. Pa jih mi štirje složno konzumiramo. Francoza sta po imenu cabernet sauvignon, Južnoafričan pa (ve se!) shiraz.

Pomenimo se še okoli cen in oboji se strinjamo, da je tukaj dražje kot v Franciji (kjer je splošno znano, da vladajo pariške cene). Jaz sicer ne vem, koliko stane moka in sladkor, za ostala osnovna živila sem pa preveril. Najcenejši je čilenec za slabih sedem dolarjev po buteljki. V Franciji so bili najcenejši francozi za manj kot dva evra po litru, kar je petkrat ceneje!

katedrala v Kralendijk

dijaki imajo športno vzgojo kar v morju

iguane zgledajo zelo strašljive, a so dokaj plašne

predvsem se pa rade sončijo

zbiratelj registrskih tablic ima razstavo kar zunaj pred svojo hišo

vse kar se je našlo na plaži, so domačini obesili na drevo (v poduk turistom?)

ti manjka kakšen čevlji?

kjerkoli se imaš fajn, pa ni važno kje, si v raji :)

ena od hišk, v katerih so živel sužnji (rekonstrukcija)

pelikanov tudi dosti

registrska tablica Bonaire

....saj smo v ex holandiji, kajne ? :)

9. marec 2017, četrtek

Kralendijk

Do enajstih delava, potem peljeva motor na servis. Počasi. Da vmes ne crkne in naju veter ne odpihne na odprto. Luti, zaposlen pri ABC marine (upam, da se ABC nanaša na te otoke in ne pomeni osnovo, začetek, učenje, ali kaj podobnega), daje dober vtis. Za začetek: je domačin in je črn. Torej ni kak luftar, ki so ga Nizozemci brcnili v rit in si tukaj išče kruh kot super strokovnjak, Evropejec. Ko mu opišem sindrome viroze, malo pomisli in reče, da verjame, da bo šlo enostavno, ne more pa obljubiti. Popoldan bo vrnil popravljen motorček ali pa povedal, da ne more popraviti. Zdi se mi korektno, ampak, bomo videli.

Malo se sprehodiva, predvsem se pozanimava, kdaj ne bo kruzeric in nato stopiva po rentiča. Naokoli bi se peljala. Jaz sem sicer to počel že pred nekaj leti, Vesni bo pa novo in zanimivo. Pa je bilo zanimivo tudi meni. Za začetek soline. Ne spomnim se, da bi bil tak kontrast od bazena do bazena. Nekaj jih je bilo popolnoma roza, nekaj belih, nekaj zelenih. Pogled na drugo stran ceste, tja, kjer je morje pa prikaže najprej turkizno in malo dlje ultramarin modro morje. Čudoviti kontrasti!

Še indijanske slikarije v kraških jamah si ogledava. Prejšnjič smo to preskočili. Nisem vedel, da so ta otok ljudje naseljevali še za časa faraonov in še manj se mi je sanjalo, kako lepe mite so imeli - kot bi poslušal polinezijske bajke in legende. In da so bili tudi zvezdogledi s koledarji in vremenskimi napovedmi. Zanimivo, zame res zanimivo.

Luti pozno popoldne pripelje motor. Tako, kot smo bili dogovorjeni. Popravljen. Razloži mi, kaj je bilo pokvarjeno in kako je popravil. Njegova razlaga zveni logično. Tisto, kar sem mislil, da bi lahko bilo in kar smo zdravili na Martiniku, je že ves čas na precej trhljih nogah. Sedaj tudi vem, zakaj me občutek ni varal. Napaka je bila, ker je bila cevka za gorivo slabo pritrjena in je pumpica pri višjih obratih potegnila zrak. Na koncu računa tisto ceno "od" in ne (po mojem, z bogatimi izkušnjami oplemenitenem, pričakovanju) ceno "do". Gratis (no, tako je rekel, je pa sigurno vse zaračunal) mi zamenja še kill switch, ki sem ga polomil decembra lani in potem iskal preko pol sveta. Kot že nešteto krat, se je spet izkazalo, da bolj kot je majhen in osamljen otok, boljši servis nudi. Očitno to drži tudi na (s pirati okuženih) Karibih.

In na koncu še najpomembnejše! Pri Kitajcu sva dobila tisto, česar silni Carrefour in ostali trgovski velikani v (karibski) Evropi ne premorejo. Brikete za roštilj. In kot je nekoč rekel Pierre de Coubertin: "And this proclaim braai season officially open!".

flamingov je bilo kar dosti

soline

kontrastne barve

obeliski so označevali kje se ladje lahko sidrajo; v ozadju rumene suženjske hiše

črpanje vode

v laguni polno surfarjev

flamingi tudi v mangrovah

na otoku živijo tudi osli, menda divji

indijanske slike

kaktusov na Bonaire kolikor hočeš

polja vetrnic med kaktusi

če imaš tako ograjo okoli hiše ne potrebuješ ničesar več za varnost :)

10. marec 2017, petek

Kralendijk

Zjutraj po rednem dnevnem delu pobaševa cote za v pralnico in se odpeljeva na izlet. Današnji dan je "cruise ship free day", redke dogodek na Bonairu in otoček je zelo prijeten. Večinoma si vse lahko ogledujeva čisto sama. No, v glavnem si tu lahko ogledujeva le kaktuse in flaminge. In osle.

Pa se med potjo ustaviva v destilarni, ki v opojne substance predeluje - kaktuse. Established 2011, hmmm... Pridelujejo likerje in špirite. Pokušnja je zastoj, torej navaliva kot mutav na telefon. No, navali bolj Vesna, jaz sem šofer. Punce se precej trudijo, da bi čim več poskusila (verjetno predvsem zaradi znanega vpliva alkohola na razsodnost pri nakupu). Ampak. Ni se jim izšlo. Pijača ni bila tako dobra, da bi si jo zaželela, še manj pa kupovala po astronomskih cenah, prirejenih paketnim obiskovalcem iz križark. Saj sva bila v Južni Afriki in alkoholne zaloge še niso pošle.

Naslednja postaja v Rinconu je oštarija. Zgodaj je še, spet sva sama. Fino. Lepo poklepetava s fletno kelnerco in poskusiva dve jedi. Iguanino juho in dušeno iguano. Spet nekaj novega. Okus, podoben okusu krokodila (plazilec, pač), izgled podoben zajcu (majhna žival s polno kosti). Zanimiva izkušnja. Ni pa, da bi se s tem prehranjeval vsak dan. Od časa do časa vseeno paše nekaj kraljevskega mesa.

In ko smo že pri kraljevskem mesu, spet kupiva nekaj vreč oglja. Lotila se naju je očitna panika, da bova ostala brez žgarijate in kopičiva zaloge, kot da sva polha. Ampak. Ne nocoj. Nocoj je celotni zadnji del barke namenjen sušenju perila, saj pa nekako niso kompatibilne z vlažnim perilom, ki plahuta nad roštiljem. Ker sva imela prevoz do pralnice, sva namreč dala oprati dve ogromni vreči brisač, rjuh in še nekaj ostale robe. Pa je zmanjkalo časa za sušilec... Pariljada bo tako manjana.

haha... res je, potapljačev je pa kar dosti tukaj, prometni znak čisto pravilen :)

majhna nasipina sredi jezera, pa še na njemu so kaktusi

z razgledne točke je bil lep pogled na jezero in okolico

plamenec si je malo prezračil peruti

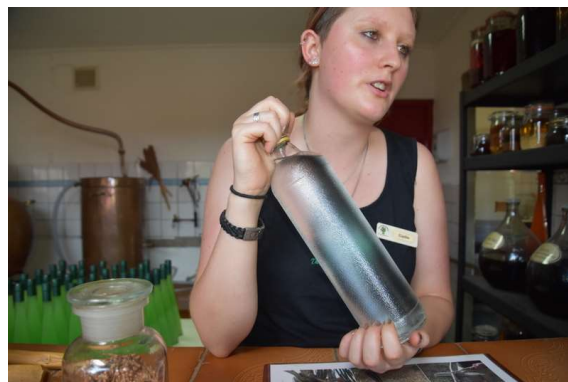
olupki so iz kaktusa, prah pa je osnova za kaktusovo juho katero pa žal nisva uspela poizkusiti, pa čeprav je tradicionalna na otoku je ne ponuja nobena restavracija !

destilacija kaktusovih olupkov z dodatkom neke rastline, ki ima več sladkorja (kaktus je nima dovolj)

postopek nabiranja, lupljenja kaktusa - zgolj olupek je uporaben pri destilaciji

najprej so kar 80-90%, kar jasno ni za piti

kaktusovi likerji, za vsak nizozemski otok na karibih je svoj okus likerja

na zdravje v večih jezikih....

iguanova juha - moraš paziti pri jedi, ker je veliko drobnih kosti

dušen iguan s prilogo: t.i. polenta, banana, riž s fižolom in malo solate

11. marec 2017, sobota

Kralendijk

Današnji dan je namenjen cevkanju. Celo jaz se udeležim parade. Da bo bolj zanimivo, se odpravimo na malo bolj oddaljeno lokacijo. Najprej se pretovoriva na Badoc, potem skupaj odjadramo in se privežemo na potapljaško bojo. Bolj, kot snorklarija, ki je bila precej podpovprečna (v primerjavi s Pacifikom), je bila zame zanimivih nekaj drugih zadev.

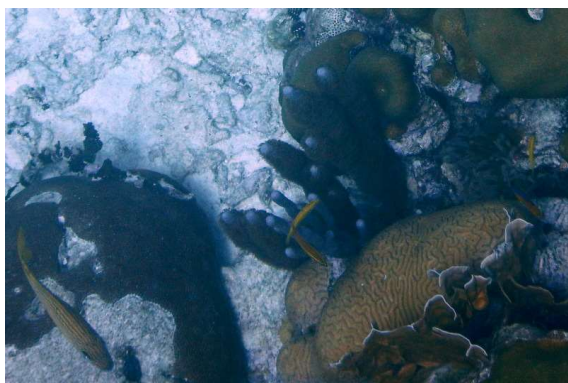
Najprej - nova igrača, ki sem jo prvič videl v živo. Vodni generator za proizvodnjo elektrike. Dobro dela! Edina težava, da bi ga lahko apliciral na Mali je montaža. Nimam ga kam pritrditi.

Potem je moja pozornost pritegnila nadgradnja Badoca za plovbo downwind. Podobno, kot Mala, je tudi Badoc precej plitva barka s ploskim dnom in torej podobno astabilnega designa, ki zahteva zelo močan in dober avtopilot, da sploh lahko pluje. In za povrhu zelo trpi krmilo, ki se lahko zaradi obremenitev poškoduje ali celo odlomi (ne bi bilo prvič, da bi se komu zgodilo kaj podobnega). No, dve podvodni, pod kotom montirani krili, pove Francisc, povsem rešita težave s stabilnostjo. Nekaj podobnega imajo barke klase Minitransat. Tudi tega ne morem montirati, bi bilo pa zelo pedagoško premisliti, kako bi se lahko trup adaptiral, da bi se ob naslednjem dvigu Mala dodelala.

In ko smo že pri podvodnih krilih, prvič sem tudi v živo videl kajtarja, ki je pri 20 vozlih vetra kajtal na podvodnem krilu. Deska sama, na kateri je fant stal, je bila meter nad morjem, hitrost pa, no ja, visoka. Fascinantno!

Še ena zadeva mi zna spremeniti prihodnost. Francisc mi posodi knjigo o plovbi po notranjosti Združenih držav. Great Circle on Intercostal Waterways. Zanimivo, zelo zanimivo. Le kobilico moram skrajšati za pol metra in jambor za enih petnajst metrov. Ma, mogoče mi pa celo uspe in se nam to in naslednje leto ne bo potrebno odpraviti spet na ocean. No, ideja je še mlada, prespati jo je potrebno.

In prejesti tudi. Nocoj je (končno) na vrsti braaiada. Badoc se je pridružil slavu in mezenje ter kramljanje se kar zavleče in vleče dolgo v noč.

podvodni svet me je izredno razočaral - očitno je tukaj res bolj raj za potapljače kot snorkljače :(

pogled na okolico med snorkljanjem

rib in koral nisem kaj dosti videla, potapljačev, ki so bili v šoli pa kar nekaj

na snorkljaško točko sva se peljala s katalonsko barko :)

SY Badoc ima kar nekaj uporabnih zadev nad katerimi je bil Tone očaran

flamingi med vedno znova in znova očarajo

prikupna domačinka

astronomska cena spominka, a očitno nekateri kupijo navkljub ceni ....

12. marec 2017, nedelja

Kralendijk

Spet sva bila priči izstrelitve rakete. In to ne ene, ampak nekaj sto raket. Sinoči nas je razveselil ognjemet, ki se ga ne bi sramoval niti župan precej večjega in bogatejšega mesta, kot je Kralendijk v državi z 18.000 prebivalci. Še dobro, da so ga izvedli na praznem terminalu za križarke, ne bi bilo ravno najbolj prijetno to gledat nad sabo. Z gasilnim aparatom v eni roki in vedrom vode v drugi. Navajeni smo, da se tozadevna zabava izvaja s hriba. Če tega ni, lahko ostanki raket dosežejo zemljo. V našem primeru pač morje. In so tudi ga.

Danes, v nedeljo, se ni kaj dosti dogajalo. Vesna je delala, jaz sem podrobno prebral celotno knjigo o kruzanju po rekah in kanalih v Združenih Državah in vse skupaj predebatiral s Francescom. Malo manj sem navdušen, kot sem bil še včeraj. Premerim barko in z višino načeloma ne bi smelo biti težav, če podrem jambor. Bi pa velikokrat imel težave zaradi greza. Z metrom in pol se da povsod, z metrom devetdeset sem zelo omejen, pri več kot dveh metrih pa sploh ni šans. Pa še komarji so na rekah in krokodili, pa en kup predpisov, pa... Bi bilo pa zanimivo. Tako zanimivo, da bom vseeno še malo premislil.

tudi na Bonaire ne manjka topov in cerkva

nekateri kaktusi so že pričeli cveteti

divji osliček - menda jedo sredico kaktusov

ko hodiš moraš gledati pod noge, nič fajn če stopiš na kaktus

različne vrste alkoholnih pijač iz kaktusa

prodaja se tudi juha na kaktusovi osnovi, ravno tako tudi čaji; cena produktov, zelo turistična :(

tukaj blizu Venezuele so Nizozemski antili-le kam bova šla po njih??

še mački in psi ne pridejo skozi to ograjo

zelo veliko polžov je bilo na kaktusih

veternice in kaktusi v sožitju

družina pri čiščenju rib

tudi holandske cikle lahko kupiš na Bonaire

13. marec 2017, ponedeljek

Kralendijk

Takoj zjutraj skočim po svež kruh. Pekarna je le nekaj korakov od dingi postaje. Ampak. Kruha nimajo (dve, teden dni stari, hamburger štručki ne štejeta), imajo pa dolče. Tega je v neomejenih količinah. V pekarni. In imajo zavaljeno prodajalko, ki na moje povpraševanje v uradnem jeziku države, mirno odžlobundra no-engles-solo-espanjol-senior-solo-espanjol. Saj ni čudno, da ne ve, kaj je kruh. Južnoameričanka zarukana! Ni druge, odpravim se dalje. Pri Kitajcu se dobi vse. Tudi kruh. In izbira je taka, kot v Šparu. Mimogrede, ja, tudi Spar imajo na oto(č)ku.

Vesna dopoldan preživi za mašinc, popoldan pod vodo. Zapeljeva se za Klein Bonaire in priveževa na potapljaško bojo. Danes je malo bolje, kot zadnjič, ni pa niti približno tako, kot je bilo še na Martiniku. V spominu imam, da je bilo tukaj lepo in za osvežitev spomina preberem svoj dnevnik izpred petih let. Hic! Prej bi moral to brati, tam lepo piše, da je bolj slabo.

Ker se ravno premikava z Malo, se spotoma ustaviva v marini, da natočiva vodo in plačava bojo. Da ne bo potrebno daleč hoditi. In potem še do uradnikov, da se odjaviva. Pa ne bo nič. Carinik naredi vse skupaj v minutki, policajke pa ni v pisarni. Na letališču je. Ah ja... Naj prideva pozneje, naj prideva jutri? Pa se odločiva in sprehodiva na letališče in nazaj. Dve uri hoje (in žigosanja potnih listov), pa sva nazaj na Mali. Sicer sva imela namen zaviti še do Badoca, pa se nama ob osmih zvečer ne da. Manjana.

pa gremo snorkljati na Klein Bonaire

tokrat sem si kupila za snorkljanje žive barve majice in hlače, da me lahko divjaki z motornimi čolni vidijo že od daleč

korale so bile večinoma trde

novih vrst rib nisem nič videla

je bilo pa vseeno malo paše za oči po dolgem času

korala na koralo z obiskovalko

voda je bila dokaj kalna zaradi mivke in valovitega morja

na otočku ni bilo nobenega turista

to pa je ena izmed redkih peščenih plaž na glavnem Bonaire

starši so svojemu otroku naredili lasten tobogan iz jahte ... domišljija res nima meja

tako lep fordov avto iz leta 1930, pa tako slabo vzdrževan

večerni pogled na plavajoči hotel :)

Karibi 2017

Curacao

14. marec 2017, torek

Spaanske Vater

Po kavici se posloviva od Badoca z željo, da se še kje srečamo. Izplujeva in veter od zadaj naju pelje Curacau nasproti. No, sliši se lepo, je pa spet obupno rolajoče. Nikakor ne morem razumeti Coconut Milk Runnerjev, ki celotni Pacifik preplujejo v rolanju levo-desno. In pri tem za povrhu izpustijo še vse najlepše destinacije na tistem koncu sveta.

Vplutje v ozek, napačno kartiran in cikcakast prehod med morjem in laguno v 6 Bf vetra mine precej manj stresno, kot sem se bal. Lepo sva sidrana in v desetih minutah sediva v dingiju in via uradniki. Ampak. Nikakor ne najdem dingi docka. Pa saj tukaj sem vendar že bil pred nekaj leti! Alzheimer? Pa se vrneva in povprašava soseda. Odgovori, pojasni in potem on postavi vprašanje: ali imava lokalni denar za avtobus? Nimava. Potem izbirajta, pravi, ali bosta hodila peš ali pa vama jaz posodim denar za bus. Po tehtnem premisleku se odločiva, da je vseeno bolje biti prezadolžen, kot pa hoditi peš.

Avtobus čakava skupaj s kanadskim parom iz Vancouverja, ki sta se to poletje namenila jadrat na Jadran. Kar nekaj nasvetov sta dobila, verjetno zadnja stvar v povezavi s tem dopustom, ki je bila še zastoj.

Potem pa do uradnikov. Nikjer ni vrste, samo z nama se ukvarjajo, pa ura kar teče, teče in nič ne reče. Neskončno počasni so. In spet so vaje okoli Slovaške, a-joooj! In, ko končava tudi pri imigracionen, je ura 17:02. Urad port kapitanije so sosednja vrata. Ampak. Sorči, cerrado. Ko teto izbuljeno pogledam (prišel sem plačati, oni mene rabijo, ne jaz njih, da ne bo pomote), mi prijazno ponovi, closed. In doda: manjana, tumorou. Kasneje me sosed potolaži, da sem dobro uredil zadevo. Pač ne bom plačal, kontrole tako ali tako ni nikoli.

Še sprehod po Unescovem mestu in preko plavajočega mostu na drugo stran. Vendar ne prehitro! Ko sva nekje na sredi, se most začne premikati in odplava na stran preko preliva. Aaaa? In potem se skozi špranjo med bregom in mostom zrine remorker, most pa začne počasi plavati nazaj in tik tak se lepo zagozdi tja, kjer mora biti. Voila! Ne bi verjel, če ne bi doživel. Kaj pa vsi varnostni predpisi? Očitno tukaj pravniki niso tako močan ceh, kot pri stričku Samu. Da prideva do drobiža za bus, se spotoma ustaviva na floating marketu. Solo espanol. Vsak dan pripeljejo Venezuelci ladjice, polne sveže zelenjave in jo prodajajo kar na bregu poleg čolnov. Oblast to očitno tolerira in v zameno imajo državljani na voljo svežo zelenjavo, ki je sicer ne bi bilo. Itak se na teh otokih nihče ne ukvarja s kmetijstvom. Glede na razmere na celini, pa tile fakini, tako rekoč albanska zelena mafija, lepo služijo.

Domov se peljeva z bolivijskim avtobusom. Bus je sicer popolnoma nov, lep in snažen, je pa temperatura v njem (skoraj) taka, kot je bila v Boliviji. Zmrzujeva, stiskava se v klopčič in komaj čakava, da bova lahko izstopila in se pogrela. Rezultat je torej enak, kot v Boliviji, le vzrok je drugačen. Tukaj to posledica klime, tam je bila pa posledica nedelujočega ogrevanja.

zjutraj še slovo od SY Badoc, s katerim se srečujemo od Rodriguesa dalje

po točno 6 urah plovbe sva prispela na Curacao

umetno narejena laguna za hotelske goste

in jasno, ko se midva spraviva pristajati, prične močno pihati - se vidi po palmah

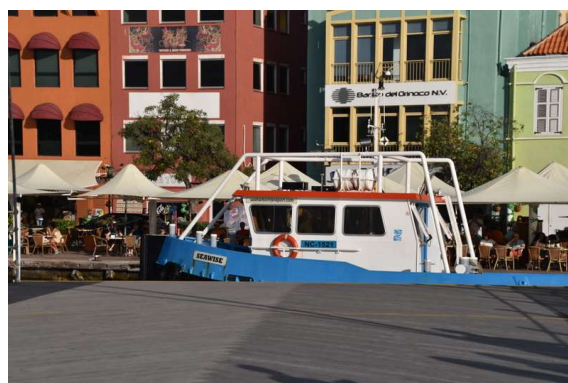
stari del glavnega mesta je pod Unescovo zaščito

pirati so oprezali za nama :)

medtem, ko hodiva po mostu, začne tuliti sirena in se začne most premikati in nastane velika špranja med nami in celino

k sreči je bil samo remorker in se je most hitro nazaj odprl

stare stavbe so vzdrževane in simpatične

turisti nas slikajo, ko čakamo na premikajočem mostu

no, tega mosta pa Tone in Brane nista videla pred petimi leti :)

tudi rive imajo lepo urejene ob kanalu

15. marec 2017, sredo

Spaanske Vater

Tudi to so (rajski) Karibi. Cel dan preživiva na barki. Vesna službeno dela, jaz si preberem blizu 1000 strani različnih potovalnih vodičev in pilotov, študiram vreme in tokove. In s tem povezane potencialne plovbe v naslednjih mesecih. Saj, do Arube imava še čas, da se odločiva kam dalje, je pa potrebno pogledati precej stvari in je smiselno, da počnem to takrat, ko imam čas.

Zvečer je končno na sporedu Bar-B-Que. In ko je tema popolna, še rocket launch. Slednji je bil na žalost le blede senca bonairskega, trajal je le deset minut. Je pa zanimivo, kako pogosto jih imajo na teh otokih. Kakorkoli, jutri moram obvezno na kopno, takole poležavati cel dan je sila duhamorno.

zanimivo sadje: od daleč zgedal kot krompir; potem mislila, da je kivi, pa ni: koža je gladka, tenka; notri pa hecne oblike semena; okus: meso kot hruška, sladko le vonjava je bila kot sardine (verjetno je bilo skladiščeno v istem prostoru kot ribe)...no, ni, da bi še enkrat kupovala - raste na jugu venezuele

latinov je skoraj toliko kot črncev

na bonaire si moral se nekako znajti, da si našel to jed, tukaj pa jo najdeš na večih koncih

trma, trma .... :)

16. marec 2017, četrtek

Spaanske Vater

Po dopoldanskem delu se odločiva za izlet. Potrebujeva rentiča. Oštir na obali se ponudi, da ga zrihta. Pa naj ga. In res naju (z malo zamude) pridejo iskat in poberejo v oštariji z zanimivim imenom: piratesnestcuracao.com. Od kod tako ime, je takoj jasno, ko vržem eno oko na meni. No, rentič je poceni, 23 dolarjev. Bilo bi pa bolje, ko bi ga poimenovali vrekič in ne rentič. Take zadeve tipično izposojajo pri rent-a-wreck. Fordek je avtomatik in ima za sabo že skoraj 400.000 km. Uradno. In nima kasko zavarovanja. Ah, ja. Če gre kaj narobe, se post festum ne mislim pogajat ali za en mobilni dobiš pet ali deset takih krip. Še posebej, ker bom plačal s kreditno kartico. Pa se tudi to uredi. Kar naenkrat se najde zavarovanje za 15 dolarjev. Mislim, da ga je mojster Venezuelelec zavaroval kar pri ženi. Kakorkoli, odpeljeva se. Kolikor se spomnim, kako so bili avti opremljeni včasih, mislim, da je tole letnik okoli 1990. Mogoče je registriran kot oldtimer, kdo ve?

Peljeva se praktično po isti cesti, kot sva se pred petimi leti vozila z Branetom. Le da se malo več ustavlja in pokukava v vsak zaliv. Mene zanimajo sidrišča, ki so primerna za izplutje proti Arubi. S tem bi si pot skrajšala za 20 milj in če startava zgodaj zjutraj, bi plovbo lahko končala že popoldan. Sicer so pa na tem delu otoka predvsem zelo lepe peščene plaže z belo koralno mivko ter nekaj snorklarije levo in desno v zalivih. In kafičem v ozadju...

t.i. Sweet Alice zaliv ....prekrasne barve kristalno čistega morja

na peščeni plaži jasno veliko turistov

najin avto: naj bi bil letnik 2003 kar težko verjamem kako uničen je ...klima mimogrede ne dela - malo denarja, malo glasbe :)

naslednji zaliv spet čudovit

skok v morje....cca 5m globine, pogumna domačinka latino krvi

...in srečno plavala dalje....

Kenepa chiki plaža

pa še en zaliv

pogled s hribčka na zaliv Marthe

mavrica in dež ...

hiša v starem stilu

17. marec 2017, petek

Spaanske Vater

Zopet se peljeva po praktično isti cesti kot včeraj. Vesna je navigator. Ko po uri vožnje malo podvomim, da je destinacija prava, mi razloži, da definitivno je. To je tista skala, ki sva jo včeraj izpustila. In ta skala je na najbolj oddaljeni možni točki najine včerajšnje vožnje. Pejt se solit! To se mi pa res ne ljubi početi. Uprem se, ustavim avto in se usedem na sovoznikov sedež. Naj vozi kdor hoče. In tako ona nadaljuje, pripelje, v minuti poslika skalo (proti plačilu vstopnine, edine na otoku, ki sva je bila deležna) in odpelje nazaj k barki ter nato (z zamudo) vrne avto. In tako sva izkoristila še drugo polovico najema olupine. Če sedaj pomislim, da sva avto koristno uporabljala samo pol dneva, niti ni bil več tako poceni. In za povrh si nisem uspel ogledati edinega dela otoka, ki me je zanimal in ki sva ga z Branetom pred petimi leti izpustila, ker naju je v to prisilil naliv. Ah, ja...

Pa na pивce za živce. Spet dve novi embalaži, 222 ml in 353 ml. Če dodam k temu še tiste po 150 ml, 187 ml, 250 ml, 275 ml, 333 ml (ja, na Karibih se pivo meri v mililitrih in ne v litrih, kot je to navada v normalnem svetu) in še kakšna mera bi se našla ter različne valute po državicah, je sila težko primerjati cene. Ko nekako preračunam na enoto mere za pivo (pol litra) in v evre, je rezultat spet v prid Francije. Tam je vse skupaj še najcenejše, kjer koli sva do sedaj bila (na primerljivih lokacijah, jasno).

Še v najboljšo nizozemsko špecerijo po meso za žar in nato navali ko mutav na roštiljado. Pa tokrat nisva imela srečne roke. Verjetno je sicer v kleni nizozemščini lepo pisalo na zavitku, pa nisva razumela. Vratovina je bila v sladki marinadi, pljučna pa - zmleta in presoljena. No, bolje vseeno, kot v kateri koli izmed angleških kolonij.

na Curacao imajo guldne - za 1 USD dobiš 1,8 guldna

tudi na Curacao je videti kar dosti topov...

obzidje blizu naju

iz kokpita ga gledava z druge strani

lepe barve kuščar

kar nekaj nas je na sidrišču, Mala prva z leve

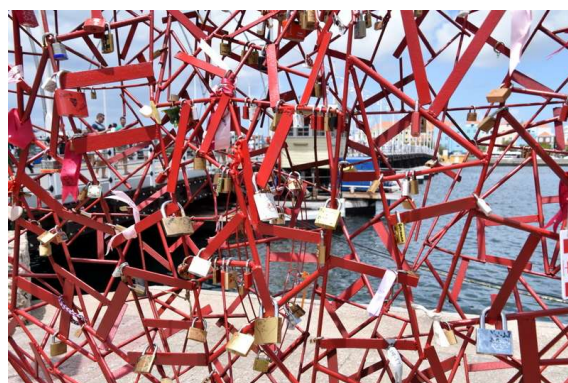
no, za to sem plačala 6 guldnov, kar malce razočarana, sem preveč prospekte brala

je pa ta konec ena sama skala in pesek; imaš urejen poti (samo žal ni bilo časa za sprehod naokoli)

slikovita registerska tablica za vozila

no, tudi tukaj si lahko svojo ljubezen zakleneš s ključavnico :)

v naši piratski oštariji imajo pametne nasvete in dobre jedi
:) ...

....vse za turiste .... :)

18. marec 2017, sobota

Spaanske Vater

Spet dve novi pakungi za pivo: 300 ml in 350 ml. Ter gromozanska po 1800 ml. Slednje je v bistvu six pack, ki ga v oštariji na promenadi imenujejo bucket in je v kompletu z ledom. Eno vedro piva torej spijsa kot bi mignil (led se niti približno nima časa stopiti) in se že malo spogledujeva po naslednjem. Srečno roko sva imela, na izbiro je bilo več vrst (večinoma venezuelskega) piva in izbrala sva tistega v največji (pod)pakungi. Cena je bila, ne glede na količino, enaka. Jasno. 18 gildnov, kar je 10 dolarčkov za vedro. Pa teta to preračuna v 11 in ji je potrebno razložiti malo osnovnošolske matematike (s podnapisom, "we are not from the ship") pa je tudi 10 v redu. Nasploh je zelo težko karkoli kupiti, ker imajo toliko ameriških turistov, ki razen dolarja v življenju še niso videli nič drugega. In sploh ne razumejo, da se da vrednost med valutami preračunavati. Znamko, na kateri piše (preračunano) en dolar in toliko tudi stane na pošti, prodaja indijska souvenirdžinica po dva dolarja. Ali pa dolar in pol, kakor kje. Souvenirdžinice so se prilagodile Amerjem. Prodajajo majice z napisom "Trump, make Curacao great again!". Očitno jim Niderlandija ne diši, bi raje imeli Trumpilandijo.

Še skirava se. To tukaj ni enostavno. Najprej hočeva kupiti permit za sidranje, pa je port kapitanija zaprta. V ponedeljek se odpre. Ko zajokava pri imigracionistki, da sva mislila izpluti jutri, pa nimava kje kupiti permita, naredi gospa telefonski pogovor in rezultat je, da ga ne potrebujeva. Se je kar ona zmenila za naju. Lepo. Štempelj v pasoš in na carino. Ampak. So zaprti. Zvoniva, pa se nihče ne javi, dokler naokoli ne prišpencira punca, odpre vrata in naju spusti noter. Ona je v službi danes. Edina. Ok, tudi to je urejeno in imava vse papirje za naslednjo postajo.

Malo sprehoda pokaže bazen, kakršnega v živo še nisem videl. V tretjem nadstropju nad morjem, terasa na morski strani in peščena plaža s palmami nasproti. Česa takega ne premore niti Disneyland. Hotel Renaissance. Kot v posmeh mu je kiosk na nasprotni strani kanala z napisom. Anthony's Hot Dog Center. Ma, niti ni kiosk, je bolj podoben štantu na vozičku, kot so ga včasih imeli sladoledarji. Se pa zato imenuje Tončkov center za vroče kužke, ni kaj. Center.

Spotoma poslikava plezalce na mostu, sinagogo, umetnike na delu ob (pre)glasni karibski muziki, akrobate in podobne zabavljake. Vesna za deset minut ostane brez fotiča, ki ga najde v trgovini s souvenirjem in spet je dobre volje. Mini pici sumljive kakovosti za 20 evrov se odpoveva in v zameno večerjava na barki (precej) bolje. Ko kelnerja vprašava, kako velika je pica, ker je tako draga, pokaže na krog s premerom dobrih 20 cm in doda, da je čisto tanka. Ter še tisto znano: "pizza has eight pieces". Tudi, če jih ima 16, ni zato nič večja...

venezuelske ribiške ladje

že pet let nazaj je bila ta stojnica in še kar ista .... očitno je to dober posel :)

domačini (ki znajo špansko) jim ni problem kupiti rib po diskontni ceni

vleka jadrnice s pilotom

ni, da ni spominkov s katerimi potem na koncu ne veš kaj z njimi ...

tržnica z zelenjavo in sadjem iz venezuele - menda prodajo najprej vse supermarketom, kar pa ostane pa na tržnici, za jasno ceno krat dva ali tri, odvisno za koliko se uspeš pogoditi

lokalna kuhinja na tržnici je bila opoldne polna turistov

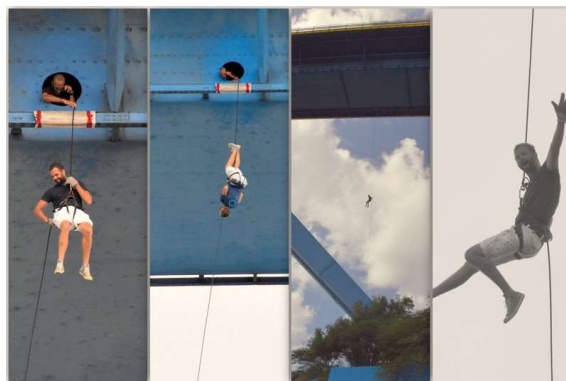

neko tekmovanje v hitrem slikanju kjer je uporabljal tako čopič kot roke; dushi pomeni sladek

mož na hoduljah ...

mladenič se je spustil z mostu

umetno narejen bazen s peščeno plažo in nasajenimi palmami in gledaš dol v morje :), ko si na robu bazena

6 pivov po 0,30 litra je bilo 10 USD kar je za lokacijo ob mostu ugodna cena-pivo venezuelsko

19. marec 2017, nedelja

Spaanske Vater - Santa Cruz

Z vetrom in tokom na drugi konec otoka, čim bližje Arubi. Ena bolj prijetnih plovb na mirnem morju s štirimi boforji od zadaj. Le ladje motijo. Toliko jih na kupu nisem videl že kar nekaj časa. Kakih 20 se jih drenja na nekaj miljah in čaka da bo prostor na privezih sanjskega, če že ne rajskega Curacava. Vse po vrsti so tankerji. In njihov privez bo na enem izmed množice terminalov za nafto (včasih) največje rafinerije na svetu. Ni kaj, očitno v raju še nimajo Zelenih in ekološko osveščenih mojstrov, ki zapravljajo davkoplačevalski denar za (subvencionirano) ekološko pridelavo elektrike. V raju še vedno mirno kurijo nafto. In se imajo fino.

Morje v zalivčku, kjer bova prenočila je turkizno. Holding je odličen in ravno prav vala je, da bo spanje prijetno. Osebnost imam raje rahlo zibanje, kot čisto mirno morje. Le toliko se ne sme zibati, da se ne bi dalo zakuriti roštilja. Ne, to pa ne, nikakor! In da bi bili kozarci v nevarnosti, da se prekucnejo. No, s tem danes ne bo težav.

Jutri zjutraj na vse zgodaj pa proti Arubi. Ampak, pred tem pa Vesna še pod vodo in jaz nad kompič, da vidim kam in kako na Arubi sploh lahko greva. In po (pre)obilni braai mesni večerji (sto odstotno bio, brez gensko spremenjene zelenjave, krave so pa itak take, kot so jih jedle že naše babice - torej zdrave), si ogledava še kako pade sonce v morje. Igra barv je tokrat izjemna in v neki fazi celo malo spominja na polarni sij (ne, nič nisem pil!). Nocojšnja noč bo po pol leta zadnja, ki je daljša od dneva. Jutri je ekvinokcij.

v zalivu Santa Cruz ni bilo ravno pretepa za prostor na plaži kot smo tega navajeni na Mediteranu

sidro dobro zakopano med mivko in polomljene korale

podvodni svet dokaj reven, koral zelo malo

nisem videla nobenih novih vrst rib ali koral

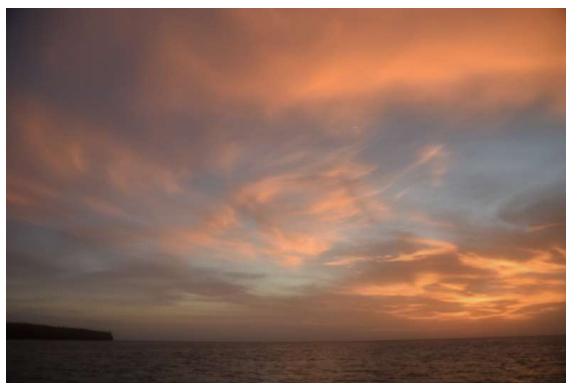
korale na koralo

pogled iz vode

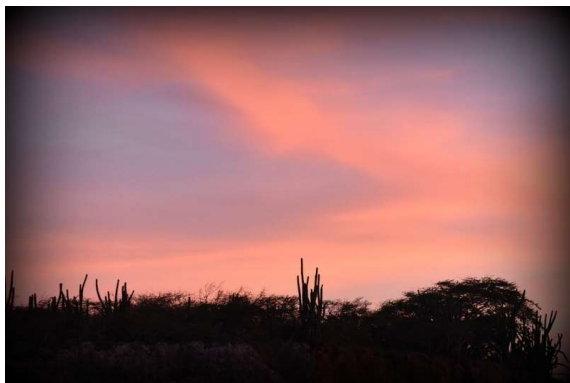

hrane iz roštilja se pa noben od naju še ni uspel prenajesti; no, jemo tudi zelenjavo in ne samo meso; velike skleda solat pojedla nekaj ur prej :)

malo kičastih fotk

kaktusi v ospredju

dva oldatjmerska umetnika sta včeraj bolj žicala denar kot pa kaj igrala in pela ...

mama na tržnici bolj na easy prodaja ribe :)

Karibi 2017

Aruba

20. marec 2017, ponedeljek

Santa Cruz - Renaissance Marina

Budilka naju zbudi. Kavica in greva. Ampak. Na tem koncu sveta, kjer vedno piha, je zjutraj bonaca, morda en bofor. Joj, in ravno tak dan sva si izbrala. No, po napovedi bo kasneje bolje. Po napovedi mogoče res, v naravi je pa med tri in štiri bofore točno, ampak res točno, od zadaj. Motorsailam, malo levo, malo desno in poskušam imeti jadro vsaj malo napeto. Tistih 6-7 vozlov navideznega vetra morda doda pol vozla, morda. Se pa spet rolava. Sedaj sem res že popolnoma prepričan: run je za mazohiste, za gentlemane je broad reach. Coconut milk run, hmmm?

Aruba naju pričaka v še lepši luči, kot Curacao. Več kot polovico otoka obplujeva in ne vidiva drugega kot industrijo. Petrokemija. In še kakšna elektrarna se najde za vmes. Rajska Aruba!

Ob pol štirih sva privezana na carinskem pomolu. Midva, še ena podobno velika jadrnica in malo stran še dve barki, Costa Magica in Aida Diva. Carinski pomol. Česa podobnega nisem videl odkar sem nazadnje prestopil morsko mejo s Hrvaško pred juhuhu leti. Pa je postopek hiter in enostaven. Ampak. Ko izplujeva morava še enkrat na to mesto za clear-out. Kot pri sosedih. Ah ja...

Potem pa v Renaissance Marino, del Marriottovega luksuznega hotela Renaissance Resort and Casino. No, pa sva tudi midva enkrat po ne vem koliko letih spet v luksuznem okolju. Ampak, ne vem, ali si to res želim? Raje hodim naokoli v jankah in obšlesanih kratkih hlačah. Je pa cena samo pol izolske (v izolski marini so večje v kontejnerju, česa drugega pa itak tam ni v ceni).

Kakorkoli, potem, ko naju uspejo privezati s petimi vrvmi v popolnoma mirni laguni in ko Vesna naredi paperwork ter jaz adaptiram vtikač za elektriko iz evropskega na ameriški (in s strahom priklopim, saj ne vem ali imajo 120 V ali 230 V), se odpraviva na pico. Ravno je happy hour. Vsa alkoholna pijača je po polovični ceni. In, believe it or not, imajo točeno pol litrsko (po karibsko se tej meri reče 500 ml) pivo. Meni eno! Ja, je rekel kelnar, za eno je še čas, happy hour traja samo še dvajset minut. I zajemo se! Bilo je časa na pretek za več kot eno... Vesna vseka po aruba cocktailu (alkoholnem) in za

potešitev žeje naroči vodo. Mislim, da je takoj jasno, da je bila najdražja pijača ravno voda. San Pelegrino. Ja, in pojedla sva dve normalni pici ter plačala račun, na katerem je na koncu pod črto pisalo "Health Tax Levy" - in znesek. Davek na zdravje (morda mentalno?) na duty free otoku, hic! Se "Health Tax Levy" morda v balkanščino prevaja kot APP?

Še sprehod po bližnji okolici med trgovinami samih prestižnih znamk (in cen), igralnicami ter restavracijami. Kam smo mi to prišli? V prospektu piše, da je to zaspana idilična ribiška vasica v karibskem slogu...

naša Mala dobro privezana v marini

na svetovni dan sreče sva prijadrala na otok veselja :)

Arubsko pivo ima okus po Laškem

Arubski denar: za en USD dobiš 1,8 florina

zadnja v vrsti je naša Mala

okoli naju trgovine s samimi prestižnimi znamkami.... bo kar window shopping :)

trenutno cveti le ena vrsta kaktusa

Arabska zastava

21. marec 2017, torek

Renaissance Marina

Ponoči sem slabo spal. Bolje povedano, slabo sem bedel, saj sem bil več časa buden, kot pa sem spal. Želodčne težave. Nimam pojma, kaj bi lahko bilo sinoči narobe s hrano, ampak nekaj je moralo biti. Tudi Vesna spi dlje, kot običajno in ura je skoraj poldan, ko se odpravi po rentiča in ga uredi za ob treh popoldan. Izgleda malo časa, pa zelo na relax v treh urah obvoziva pol otoka in si ogledava kar nekaj must seejev. Večinoma si jih ogleda le Vesna, meni se zato, da bi videl še en običajni svetilnik, običajno kapelico, običajni mlin na veter ali običajno razvalino ne ljubi vstajati iz avtomobila.

Vse skupaj je oblikovano in narejeno za vodljive Amerjce, ki tudi daleč prevladujejo med turisti. Če se jim napiše, da so Rock formations must see, potem si jih gredo ogledat. In pika. Najbolj groteskni must see je naravni most, ki se je leta 2005 porušil in je sedaj le še kup skalovja na obali. Takoj so ga preimenovali iz Natural Bridge v Colapsed Natural Bridge in od takrat dalje je pravzaprav še večja atrakcija, kot je bil prej. Naravnih mostov na svetu je namreč precej več, kot porušeni naravnih mostov. Gostinski kompleks poleg tega kupa skal so pred nedavnim popolnoma prenovili in precej razširili, da lahko ustrezajo povečanemu navalu gostov, ki si ogledujejo to nepredstavljivo čudo. Bojim se, da je samo še vprašanje časa, kdaj ga bodo vpisali na Unescov seznam svetovne naravne dediščine.

In ko smo že pri Američanih. Če ne bi vedel, da sem na Arubi, bi prisegel, da sem nekje v Združenih Državah, glede na klimo najverjetneje na Floridi. Kje drugje na svetu bi na isti ulici še lahko srečal tako izbrane gostilne, kot so: Mc Donalds, Burger King, Taco Bell, Wendy's, Pizza hut, Donkin Donuts, Tesco, KFC in kar je še podobnih zadev? Nagnusno! Kar ni junk food restavracij, so italijanske (fast food) pizzerije ali pa oštarije tipa steak house. Česa drugega ne premorejo. Večerjava v "steak house and music bar" na prime lokaciji, tik ob eni večjih otoških atrakcij, Rock Formations. Za deset dolarjev je bilo mesa po količini kot z domačega roštilja in meso je bilo celo zelo dobro in spečeno na žaru. Ampak, kot priloga je bilo pa zelje v majonezi, kečap, fižolova pasta in pomfri (na srečo vsaka priloga v svoji posodici, da vsaj niso pokvarile okusa mesa). Kje si Bakina tajna, ljuti pečeni feferoni ali kajmak? Tudi Vesnin red snaper je bil ogromen in dober - pa spet serviran s kečapom, zeljem z majonezo, fižolom in koruzo, namesto z maslenim krompirjem v vaniljevi omaki. In, čisto po ameriško, pride kelnerca naokoli ravno ko imam polna usta s tistim klasičnim haaij-gaaijs-evriting-gud? Kje si Francija, kje si (kultivirana) Evropa? Daleč, daleč...

Na drugi strani ceste, bliže morja so hoteli, kot na Playi Ingles ali Costa Bravi, le da so še večji in v glavnem spadajo v eno izmed ameriških verig. Ko to vidim, mi takoj postane jasno, zakaj na otoku s sto tisoč prebivalci, pristajajo in vzletajo velika leta vsakih nekaj minut. In čeprav je belih prebivalcev le za nekaj odstotkov, na cesti skoraj ne vidiš drugega, kot belce - točneje rdečkožce, ker se niso dovolj dobro namazali s kremo proti opeklinam ali pa skrivali v senci. Plaže so čisto spodobne (čeprav za moj okus slabše, kot na Curacau, je pa to stvar okusa) in sonce je tropsko. Popolnoma sonca nevajena prozorno bela koža hitro nastrada.

eden od prestižnih hotelov-ne manjka nobena renomirana vrsta hotela

stari mlin na veter, katera zadnja adaptacija je bila leta 1961 - sedaj je v njem lokal

turistični ladji pri razbitini

pogled z vrha pri svetilniku na morje z okolico

svetilnik ni bil nič posebnega, je bil pa dober razgled na okolico

plaže so večinoma peščene, morje kristalno čisto

Alto Vista Chapel na vrhu hriba sredi puščave... ob petih se je očitno začela maša, ker je bilo ogromno avtomobilov in ljudi

maševala je pa očitno ženska; za veliko noč je menda romanje do te kapele; naj bi se nekoč tukaj arubski indijanci preobrnili v krščanarje ...

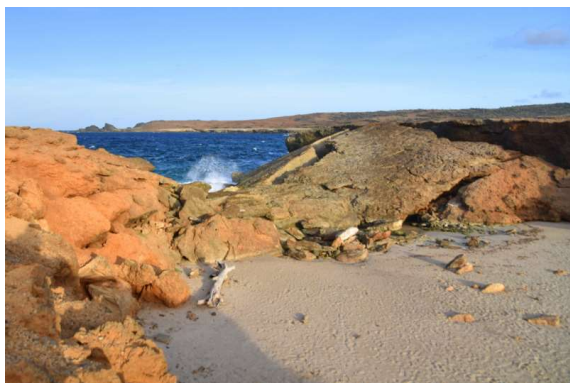

pelikani imajo očitno na tem koncu veliko hrane

naravni most - Baby bridge

ostanki naravnega mostu, ki se je podrl leta 2005

Ayo rock formation, ki jih je dobro obrnil v svoj prid gostilničar... ni kaj, dobro smo jedli

22. marec 2017, sreda

Renaissance Marina

Rentič, drugi dan. Nekaj plaž si pogledava in Baby beach naju očara. Taka je, kot umetne lagune v Ko-olini na Oahuju. Le, da ta tukaj je naravna. Potem se voziva od must seeja do must seeja, pa ni nič vrednega za pogledat. Šele, ko malo zakolovrativa po svoje, kar naenkrat prideva do nepreglednega polja križev. Grobovi? Hmm... precej so zanemarjeni, a vseeno so to grobovi. A čigavi? Firbec naju matra in Vesna se spravi brat epitafe. A-ja-ja-jaaaaah! Grobovi domačih živali, muck in kužkov. S križi. So arubske džukeljice sprejele krščansko vero? So jih krstili? Sicer res nisem strokovnjak za religije, ampak do sedaj sem bil ves čas prepričan, da iz Tore izhaja, da je bog ustvaril človeka in živali. Da se ti dve kategoriji religiozno močno razlikujeta (četudi se kemijsko in biološko ne). Očitno sem živel v zmoti...

Še perilo dava v pranje. Ni ravno poceni, je pa ceneje, kot marsikje drugje. In tudi enostavno, ker sva z avtom. Zato je pa hrana precej dražja, kot v Franciji. Ok, v primerljivi trgovini. Kar malo sva morala iskati, da sva našla vsaj nekaj podobnega francoski špeceriji (99% marketov je z ameriškim džankfudom, z vijoličastimi in roza salamami, sladkimi kumaricami ter čedar sirom v lističih, torej). Bljak! In ko sva jo zapuščala z vsega skupaj dvema vrečkama, sva bila lažja za 320 evrčkov. Tako drago ne pomnim, da je že kje bilo! Pa malo primerjam: najcenejša buteljka v Franciji je bila okoli 3 evre, tukaj 7, kalifornijska Barefoot žlobundra skoraj po 10 (drugje po svetu je to najcenejše vino in se ga da dobiti tudi za manj kot dva evra). Še dobro, da sva se restockala na Guadeloupe, še dobro...

Zvečer je na sporedu "all u can eat ribs". Na prvi pogled ugodna ponudba se izkaže za nategunac. Kelner je kar nosil in nosil, tako majhna so bila ta rebrca. No, saj je nosil, nič ne rečem, sva se pa počasi naveličala tistega "another pair of ribs, please", poravnala škodo in odšla. Na pijački v tej oštariji na rivi nekako ni bilo za biti, pivo so prodajali po 27 dolarjev za pičer. Vse, kar je prav!

....in tam za tisoči kaktusi je nekaj hišk

na jugu uživajo kajtarji

čudni križi, imena, posvetila....

res ogromen prostor posut z nešteti križi - pokopališče za domače ljubljence

Baby beach laguna zaprta z reefom

primerna za majhne otroke, nizka globina in nima jih kam odnesti

lični šotori, da se skrijejo turisti pred soncem

arabski ribiški čolnič

iz naravnih materialov narejen skrivalnik pred soncem

mimogrede si pogledala tudi zavetišče oslov - na Curacao živijo v divjini sami osli

Mala v družbi velikih...

na fotki res zgleda veliko reberc, ampak so samo kosti, mesa je le toliko, da veže kosti med seboj :);

23. marec 2017, četrtek

Renaissance Marina

Oblačno je, močno oblačno. Če ne bi bil to tako suh predel sveta, bi sigurno deževalo. Ni pa nič mikavno za na plažo. Namesto plana A, je torej plan B. Vesna izkoristi dan za delo, jaz študiram vreme in premišlujem kam bi še lahko zavila na poti do otokov Turks in Caicos. Postanek na Haitiju bi bil čisto kul, bi pa morala potem skozi Winward Passage med Hispaniolo in Kubo, kjer je napovedan veter v glavo. Gledam alternativo, Španski deviški otoki ali morda le zahodna obala Portorika. Mona Passage med Hispaniolo in Portorikom bo v bonaci čez nekaj dni - no, če bo napoved zdržala. Če si z nekajurnim motoriranjem prihranim mukotrpno nabijanje v veter, tok in val, na referendumu takoj glasujem "Za".

Ampak. Jutri še ne greva, pogledati si je potrebno še plažo ali pa vsaj bazen s pool barom. In ker bova tukaj še nekaj dni, je bila moja današnja ekspertiza itak brca v temo. Torej lahko začnem jutri pripravljati nov itinerarium...

še nekaj fotk iz prejšnjih dni

v najini okolici same oštarije, a žal cenovno kar visoke

vsak večer je slišati na raznih koncih tudi glasbo v živo (no, ni kakšne kvalitete)

jatice črnoglavih ptičev

lepe barve martinček

hiška sredi kaktusov

še ena iz pokopališča domačih živali ob morju

dečve sta si pa našli lokacijo za dopisovanje

24. marec 2017, petek

Renaissance Marina

In tudi ga. Francozi obetajo jugozahodnik, 3-4 Bf, odličen veter z boka, torej. Američani pravijo, da na veter lahko kar pozabiva, če pa že bo, ga bo neuporabno malo točno v nos. Navijam za "naše" in se hkrati bojim, da bodo "gosti" zmagali. Je bil Murphy Američan? Ampak, ne se sekirat na zalogo je rekel pametni vojak Švejk. Manjana.

Še en dan, ki sva ga preživela pod oblaki. Zanimivo, vsake toliko pade nekaj kapljic (res le nekaj kapljic!). To ni nič podobno tropom, bolj recimo - Angliji. V tropih je vreme digitalno - ali je sonce ali pa uliva in piha, da se ne vidi s krme na premec. Pa se popoldan vseeno odločiva za ogled in kopanje na privatnem otoku v lasti Renaissance hotela. Do barke, ki vozi na otok imava z Male 13,25 m, odhodi so vsake četrte ure. in prevoz je v ceni marine. Spodobi se, da ga vsaj enkrat obiščeva. Lepo urejena zadeva, moram priznati. Plaže v (umetnih) lagunah, vmes barčki in gostilnica. Le tega nisem razumel, kaj tukaj počne fitness center? Če se nekdo odpravi na dopust in potem s čolnom zapelje v naravo, kjer ima na voljo več ogromnih bazen-like lagun za plavanje in na obali prostor za odbojko na plaži – se mena ja ne bo zaprl v (klimatizirano) dvorano z mučilnimi orodji? Fitness center na peščenem otočku, kjer se med ležalniki sprehajajo plamenci in

v "bazenu" ribe lovijo pelikani? Ampak, očitno Amerji počno prav to. Če ne bi bilo uporabnikov, tega sigurno ne bi zgradili.

pogled iz kokpita na motorni čoln, ki vozi na zasebni otok Renaissance resorta

idej kaj vse narediti na tem majhnem otoku jim ni manjkalo...med drugim viseče mreže nad morjem

zvedavo me je gledala ob fotografiranju

plamenci/flamingi se sprehajajo po plaži in se nič ne bojijo ljudi...prvič sem bila tako blizu njih, običajno vedno odletijo....

....so že navajeni ljudi in jih nimajo za sovražnike

no, tista majhna pikca v laguni sem pa jaz :) ...

pelikani so ves čas preletavali laguno in iskali ribe

sem najprej mislila, da je crknjena iguana, je pa očitno le prenažrta, ker je tako na široko stegnjena :)

25. marec 2017, sobota

Renaissance Marina

Lepo počasi se odpraviva na pot. Opoldne. Še prej natočiva vodo, da je ne bo potrebno delati. Tako voda, kot tudi elektrika - oboje po števcu - štima. Ena redkih marin, kjer števci ne delajo malo po svoje. Še pomnite tovariši, Sveto Lučko? Tudi števec za gorivo na črpalki je točen. In števec dni tudi. Pet dni sva plačala in po petih dneh nama pripadata dva dni gratis. To sva jim podarila. Marina bi sicer bila gratis, vse ostalo pa ne. Recimo, vrečka instant pireja. Ta stane v lokalni trgovini 9 (z besedo: devet) dolarjev 380gr instant pireja!? Za ta denar sem v Južni Afriki dobil polkiliški steak. V dobri oštariji. S prilogo (in lahko je bila priloga tudi pire krompir, če sem si tako zaželel). Vse kar je prav, ampak tole gre pa že preko meje dobrega okusa. Spominja me na neko slovensko pogrebno podjetje, ki je nekoč davno kupilo moj program in sem ga moral za njih dograditi, da je dopuščal tudi maržo večjo od 9999,99%. Nekaj podobnega je z maržami tudi na tem duty free otoku.

Kakorkoli, ob dveh popoldan sva klirana in kot naslednjo luko navedeva Mayaguez na Puerto Ricu. Ampak. Tok naju nosi proti zahodu, veter se (še) ni postavil, kot so mu zaukazali Francozi in če tako nadaljujemo, bova cilj zgrešila za 200 milj. No, plovba v 2-3 Bf je pa tako prijetna, da se zaenkrat niti malo ne sekiram. Greva pa v Dominikansko republiko, pa kaj. Še ribičijo mi je Vesna dovolila, torej je sploh vse lepo in prav. Vabo v vodo in na pirček v kokpit. Ampak, ne mine niti 15 minut (raje manj), ko zapoje rola. Močno zapoje! Tokrat gre zares, ribetina mora biti kar velika. V naslednjih nekaj sekundah je odvitiga sto metrov laksa, več mi ga na rolo ne gre. Je kar debel, zdržal naj bi 120 kg. Naj bi, ampak tokrat ni. Kot cvrn se je strgal, ko se je odvil do konca. V večna lovišča je tako odšla (dobro) vaba, vrtalka in laks. In le sreči se imam zahvaliti, da se jim tam ni pridružila tudi palica z rolo. Zanimacija za naslednjo uro je montaža novega laksa in vabe. Jasno, da se je zamotal in odmotavanje je precej duhamorno delo. Ah, ja...

katedrala San Francisco v Oranjestad

v trgovinah s spominki prodajajo majčke tudi za pse

kičaste trgovine, restavracije ob obali

dolar očitno nič ne pomeni ... da pustiš svojo sled se podpišeš na bankovec in nalepiš na steno/strop

da izletnike peljejo na otoček, jih pridejo s čolnom iskati celo v shopping center - da ne bi preveč daleč hodili :)

spomenik posvečen meni nič znanim glasbenikom

od prvega kina iz leta 1920 so ostale samo stene ... sveže pobarvani ostanki :)

guvernejeva hiša v Oranjestad

Karibi 2017

Karibsko morje

26. marec 2017, nedelja

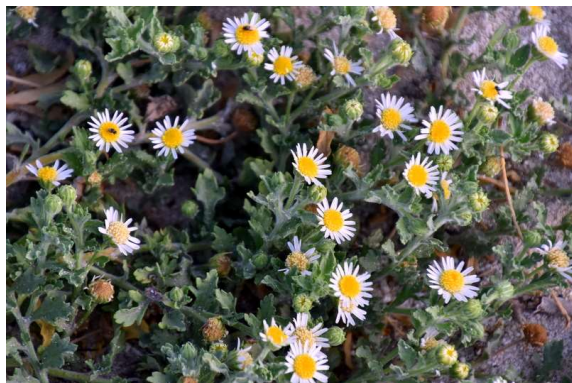
Aruba - Puerto Rico (1. dan)

Mirno noč si bova še najbolj zapomnila po vrlem avtopilotu, ki nama ni dal spati. Vetra je malo in precej vrti smer. Vetrni avtopilot pa nama hoče to na vsak način stalno na novo razložiti. Čeprav sem z Raymarinkom zelo zadovoljen, pa mu ne oprostim, da se ta alarm ne da izklopiti. Pred leti sem jim na to temo že pisal, pa so mi mirno odgovorili, da je to "for your safety". Ah ja, mojo varnost naj raje prepustijo meni. Itak v preambuli vseh dokumentov, ki jih priložijo k robi, piše, da niso za nič odgovorni.

Če že ponoči ni bilo možno spati, spanec (vsaj jaz) nadoknadim dopoldan. Ne počutim se dobro in še najboljše je, da spim. Tudi popoldan glede počutja ni kaj bistveno bolje. Pravzaprav še slabše je - vetra ni več in jadranje zamenja motorsailanje

(nekaj časa celo samo motoriranje). Pri petih vozlih vetra je hitrost Male proti cilju padla pod štiri vozle. Nak, do srede se pa ne bi rad pojal po tem morju. Vesna obilje elektrike izkoristi za službeno delo. Oba pa tudi za gledanje filmov.

Spet gre vaba v vodo. Ampak. Nekega pravega rezultata ni. Pravi rezultat pri ribolovu se ve, kakšen je...

pa še nekaj fotk iz Arube

polno kajtarjev

novodobni svetilnik, nič posebnega, lahko si ga pa proti plačilu tudi ogledaš znotraj

ena izmed peščenih plaž

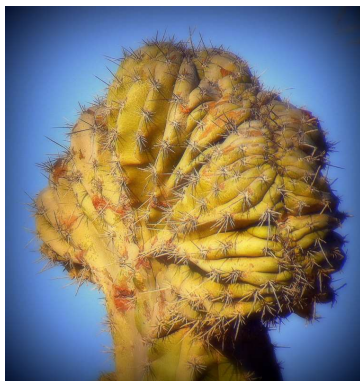

pri maši ...

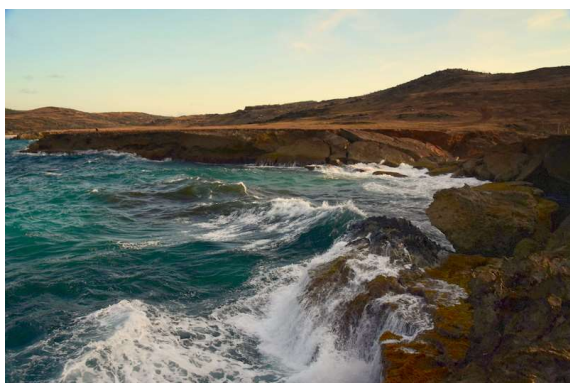

brez kaktusov pa ne gre, saj naravno le ti uspevajo, no in bodeče grmovje

kjer so pelikani, so tudi ribe

na drugi strani otoka je morje divje

kamen na kamen .... cela plaža jih je bila (no, na tej ni bilo turistov, ker je preveč vetrovno in valovito morje)

ostanki mlina dajejo senco kolesarjem

ta kup kamenja je med must to see in Aruba

27. marec 2017, ponedeljek

Aruba - Puerto Rico (2. dan)

Še je pravica na tem svetu! Vreme je pravično. Upošteva tako ameriško, kot tudi francosko napoved. Prva napoveduje severne vetrove, druga južne. In vreme naredi kompromis. Danes imamo udare olujne bonace iz svih smerov. Ah ja... v tem spopadu matematičnih modelov je izgubila - Mala. Morje je kot olje. Tako mirnega in gladkega ne pomnim od Mikronezije sem. Tri leta in nekaj deset tisoč preplutih milj. Ker motorirava, sva počasna in ni se za bati, da prideva prezgodaj. Hja, vsaka stvar je za nekaj dobra.

In dobra je bila tudi ribičija. Že drugi dan lovim in nič ne ujamem. To je več kot odlično!. Tako mi bo Vesna končno verjela, da ni nujno vedno riba na laksu že po pol ure. In morda mi bo potem le pustila kdaj pa kdaj loviti, ker bo računala, da ne bom nič ujel. Ja, cel dan že držim pesti, da se nič ne ujame. A glej ga zlomka. Rola zapoje. Pa je bil na srečo le catch and release. Uf, sem si oddahnil...

Elektrika je, časa je na pretek - službene stvari urediva oba takoj zjutraj - in celo popoldne se zabavava v kinu. Pa letos ni

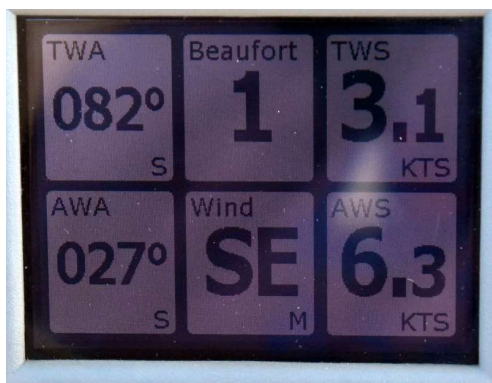
tak asortiman filmov, kot je bil lani. Ni jih malo, kjer ogled zaključiva po nekaj minutah. Kri in nasilje. Kateri normalen človek bo pa to gledal? Šele dober mesec sva na poti, pa sva že pri črki C v naslovih. Ok, ok, na prvem od treh 2 TB diskov in še to le v rubriki "filmi", nadaljevanj, risank in kompilacij se še sploh nisva lotila...

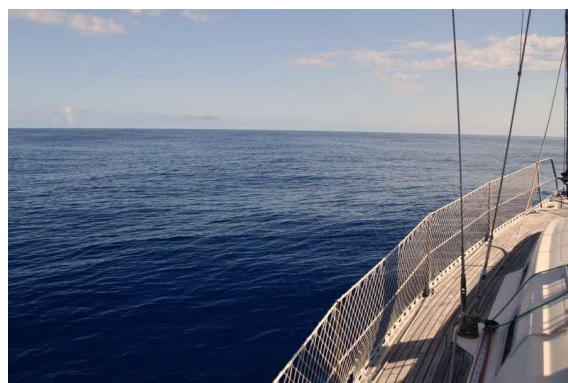
še eden izmed bankovcev ter kovanci Arube

na začetku smo vozili v drugo smer ....

nič vetra, ok 3 vozli, pa še to verjetno od nihanja jamborja

tako mirnega morja kot olje, pa že nekaj let ne

obešanje ameriške zastave

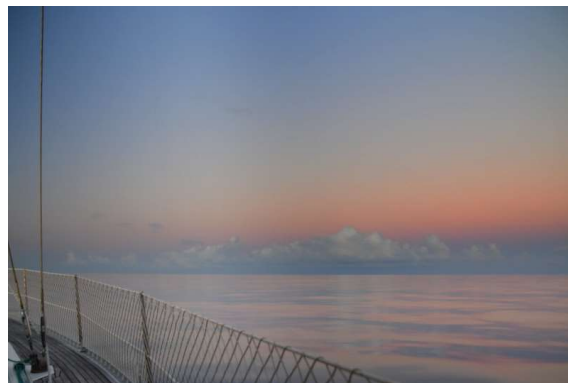

že drugi dan nismo nič ujeli kar bi potem padlo na krožnik

večerni zahod ne kazi nemirno morje :)

in še zadnja svetloba pred zvezdno nočjo

Karibi 2017

Puerto Rico

28. marec 2017, torek

Puerto Real

Ob najboljši uri priplujeva, malo pred deveto dopoldan, priveževa se na fuel dock, da se zmeniva za privez. Spotoma natočiva še gorivo (kako priročno). In kako poceni, 68 centov za liter. Kasneje vidim, da je gorivo na črpalki ob cesti še cenejše, 59 centov za liter. In, zanimivo, tukaj ga točijo na galone, ob cesti na litre. Da je zmeda popolna, so miljniki ob cesti v kilometrih, nekatere omejitve hitrosti v miljah in druge v kilometrih, ter tahometer v avtu v miljah. Ko taksista pobaram, zakaj tako, se samo smeji in izjavi nekaj takega kot krezji-iznt-it? Mogoče pa trenirajo prehod na metrični sistem - po istem principu kot angleži vožnjo po desni strani, prvo leto samo tovornjaki. Ali pa gre za nesporazum, jezikovno bariero in se ne morejo zmeniti. S prav globokim poznavanjem angleščine se v tem predelu Združenih držav ravno ne morejo pohvaliti. Šef v marini ne zna niti besedice angleško, ampak res niti besedice, še številke ne pozna - da mi pove ali imajo v vtičnicah na pomolu 120 V ali 230 V, mu moram številke napisat, in potem odkljuka 230 V (kaj tudi tukaj prehajajo na naš sistem?).

Če sem imel preko ameriške birokracije in predvsem policije vedno veliko pripomb, sem jih pred nekaj leti na Havajih precej zmanjšal. Do sedaj sem bil prepričan, da so nama naredili izjemo zato, ker je bil uradnik CBP, George po imenu, Polinezijec in pač po njihovo gostoljuben. Takrat so se "zmotili" in so Malo uvrstili med US flagged vessels, ji prilepili vinjeto na jambor in naju rešili mukotrpnega port to port clearanca. Tokrat so šli korak dalje. In moje mnenje o ameriških uradnikih postavili čisto na nove temelje. Spet so se "zmotili" pri klirensu in Slovenijo uvrstili med države, kamor ne spada in nama dodelili cruising licence. Lepo. Naredila sva klirens in sedaj nama ga eno leto ni več potrebno delati v nobeni ameriški luki. Ne glede na to ali vplujeva ali izplujeva in ne glede na to ali sva prišla ali se odpravljava v tujino. Nobenih ameriških mejnih formalnosti več do 28. marca prihodnje leto, torej. Samo po telefonu pokličeva, poveva, kdo sva in to-je-to. Sva na seznamu zaupanja vrednih oseb in sva s tem obljubila, da ne bova nič švercala. Če naju dobijo, nama vzamejo dovoljenje in potem bova spet morala pri prehodu meje do uradnikov. Ej, če mi ni treba do uradnikov, potem res obljubim, da ne bom švercal. In se bom tega tudi držal! In če rabiva clearance for the next port, zloglasni zarpe, jih pokličeva in nama ga pošljejo po mailu, da si ga lahko sama sprintava. Voila! Ampak ... hmmm ... če bo vse to res špilalo?

Vesna dela, rada bi končala bilance, da greva prihodnje dni lahko malo naokoli. Jaz študiram naslednjo destinacijo, otočje Turks and Caicos. Najprej zgodovino. Ko je priplul Kolumb, so jih naseljevali Lucayan Indijanci, ki so jih beli po hitrem postopku zradirali iz zgodovine. Ampak, še prej so pa ti Indijanci v zahodno civilizacijo vnesli korenite spremembe. Ohranilo se je vsega skupaj okoli dvajset njihovih besed in ko jih preberem, vidim da bi danes živeli najmanj že na Marsu, če bi se takrat od teh modrih ljudi pustili podučiti še kaj več, kot le dvajset besed. Najpomembnejše besede, urejene po abecedi so: avocado, barbecue, canoe, carib, cannibal, cassava, cay, guava, hammock, hurricane, iguana, maize, manatee, pirogue, potato in tobacco. Urejene po pomembnosti pa: barbecue, itd.

kar težko se je bilo privezati/ujeti vrh z vrvjo - in tukaj ni nihče ne more pomagati, ker ni pontona

marina ima le 97 privezov

smo dodali še zastavo Puerto Rico - menda je le njihova tista prava ? midva sva pa rekla: ziher je ziher in dala kar obe gor :)

privezani med dve veliki jahti kjer ni prebivalcev - tako imava lepo mir

29. marec 2017, sreda

Puerto Real

O dopoldnevu ne bi izgubljal besed, eni delajo za računalnikom, drugi ribamo palubo. Ob treh popoldne pa gre bolj zares. Najameva avtoček, Kia Rio Sinco po imenu, ker je na Puerto Ricu uradni jezik španščina. Če bi bila angleščina, bi se imenoval Kia River Five.

Najprej se odpeljeva po internet. Ko sva zapustila marino in njeno owifijeno okolje, sva se brez neta takoj počutila precej neobgljeno. Kaj je znak ob cesti, ki omejuje hitrost v miljah ali kilometrih na uro? Normalno bi to vprašal Gugla, sedaj pa ne morem. In ustavim pri prvem policaju, on bi že moral vedeti. In ve. Tventi-fajf je strumen. Ja, ja, to že, samo česa? Tventi-fajf. Ok, tventi-fajf-majls-or-tventi-fajf-kilometrs-per-aur? Tventi-fajf. Joj, joj, kje si Gugl? Sicer sem pa lahko itak vesel, da je sploh znal angleško. Če ni samo blefiral. Mogoče ima pa španski tventi-fajf enak pomen kot (ki)tajski jes...

Tipičen ameriški mall postreže z najmanj dvanajstimi trgovinami ali štanti vsaj petih operaterjev mobilne telefonije - od katerih najina telefona vidita le tri, skupaj torej devet omrežij. Do sem vse lepo in prav. Vrag se skriva v podrobnostih. In podrobnosti so v zibelki kapitalizma vezane na ceno. Neprimerno dražje je, kot v do sedaj zelo dragi Franciji. In, podobno kot v (špansko ali portugalsko govoreči) Južni Ameriki, se tudi tukaj zakomplicira. Kaj so temu krivi latinoti? Nepoznavanje tehnologije in ponudbe lastnega podjetja je res neverjetno in meni nerazumljivo. Po slabi uri sprehajanja od ponudnika do ponudnika (na srečo in za razliko od ostalega sveta, tukaj nikjer ni bilo vrste - in listkov z vrstnim redom, kot na občini ali v bolnišnici), se končno odločiva za najugodnejšega. Ampak, od oglaševanega paketa za 20 dolarjev cena na koncu naraste na 45 dolarčkov (če še nimaš portoriške številke je dodatnih deset in še deset za SIM kartico, pa na vse skupaj še famozni tax). Pa tudi to bi človek še prenesel, če bi dečva z bornim znanjem angleščine sploh vedela, kaj naj stori. Spet se pogovarjamo, kako se v telefon vstavi SIM kartica, zakaj telefon kar nekaj časa išče omrežja (hja, enih 30 različnih frekvenc pozna tale najin pametnjakovič) in kaj sploh je to APN. Mislim, da oba najina vnuka, ki družno štejeta manj kot trinajst pomladi, na vsa ta vprašanja izstrelita odgovore kot iz topa. Ah, ja...

Dan je šel po zlu. V mallu sva in cene v trgovinah s cotami so v Zdrženih državah najnižje, kjer koli do sedaj sva bila. Za brand name robo, seveda - Patpong tukaj nastopa izven konkurence. Pa si dajmo malo obnoviti oblačila. Tokrat je bila moja zmaga čista kot solza, 9:1 (enota mere je posamezni kos oblačila). Pa še vsak sva si kupila nova sončna očala. Za osem dolarjev. Plus tax! Spet se bo torej potrebno navaditi, da cene ne vsebujejo davka. Zoprno in tečno, za nas, ki smo iz urejene dežele in nas kot potrošnike ščiti zakonodaja, ki zahteva, da je napisana cena tista, ki jo potrošnik tudi plača.

Tukaj človek nikoli ne ve, koliko ga bo na koncu vse skupaj v resnici stalo.

Zato pa letos prvič v Združenih državah doživiva, da je pri plačilu s kartico potrebno vnesti PIN. Prav dolgo tega tukaj verjetno še nimajo, ker so prodajalci vsakič posebej presenečeni in z zanimanjem opazujejo, kako se bo postopek končal. In tisti, ki so sploh napredni, imajo že take POS terminale, ki celo znajo brati tudi čip na kartici. Le tega, da so vse najine plačilne kartice opremljene s tehnologijo NFC, še niso vzeli (za razliko od Francije, kjer so taki terminali že povsem običajni).

Ko sva si po povratku v marino ogledala jedilni list baje najboljše oštarije v okolici, sva si složna, da bova nocoj večerjala v Gostilnici na Mali. Fiš'n'čips in burgerji res niso nekaj, kar sem si želel jesti že kot majhen otrok. Tudi če mi dajo zastoj (plus tax), ne! Še posebej, ker bunkerji na Mali premorejo hrano iz francoskih dežel...

nasproti naju je eden poimenoval svojo motornjačo kar, da je to njegova pisarna .... haha...tudi najina Mala ima office :)

blizu privezov je videti tudi potopljeno barko .... :(

v marini so plavale več kot meter dolge ribe; domačini pravijo, da niso dobre za jesti, pa, da znajo biti tudi strupene (cigutera) ...in, ker jih noben ne lovi, so tako velike; imajo pa tudi veliko kosti in bolj mesa in tudi majhnih ne lovijo

na sosedovi motrnjači so si ptički naredili gnezdo - očitno lastnika že dolgo ni bilo :)

30. marec 2017, četrtek

Puerto Real

Na sporedu je ogled zahodnega dela otoka. Ostalo sva več ali manj prevozila že pred petimi leti. In takratni vtis je bil, da razen starega dela San Juana, ni nič vrednega najinega časa. Tokrat se spoznanje počasi razširi še na preostali del otoka. Jose, lastnik marine, nama svetuje ogled izredno lepega svetilnika in prečudovite plaže ter starega idiličnega mesteca Rincon. Greva.

Ampak. Najini mnenji se rahlo razlikujeta od mnenja rojenega Portoričana. Svetilnik je v primerjavi z jadranskimi linijskimi svetilniki popolnoma neopazen - niti sto let star, v obliki belega betonskega valja, res ni nekaj, za kar bi bilo vredno trošiti fotoaparata. Edino klif, na katerem stoji, in kristalno čisto morje pod njim pritegne nekaj najinih pogledov.

Plaža (s sicer presenetljivo čisto vodo) je z mangrovjem poraščen zaliv. Mivka pa taka, kot na Ohridu ali Balatonu. Blato,

torej. Zelo po hitrem postopku sva zaključila z ogledom.

Še Rincon. Nekajkrat ga prevoziva in iščeva idilično vasico. Ne najdeva je. V centru je sicer nekaj kafičev in park, ki je zvečer zelo oživel z množico štantov z domačo robo za turiste, to je pa tudi vse. No, nekaj je res: po dolgem času sva videla turistične štante z izvirnimi spominki in veliko slikarjami, celo steklopihač je delal v živo, domačo hrano so prodajali in izvirne igrače predstavljali. Nič, ponavljam, nič kitajske robe, ki jo prodajajo Indijci. Vidi se, da tukaj ne pristajajo kruzerice in da semkaj ne zavijejo sardina-šip turisti. Je pa turistov kar veliko, večinoma so to surfarji. Plaže na tem delu otoka so lepe in surfarski val je visok. Ker je publika večinoma mlajša, si lahko privoščijo tudi malo bolj mesene reklamne napise pred oštarijo. In to kar v nam tako dragi balkanščini. Takole na veliko piše na tabli pred čikenšit fastfudom: picka protein. Vesni manjkajoči presledek ne da mira in mora kelnerci takoj razložiti pomen napisa. In na sporedu je zdrav smeh...

Malo preden pade mrak, končno naletiva na glavno atrakcijo, ki se jo da videti po Združenih državah. Šoping. Tokrat moram jaz priznati poraz, rezultat v trgovini z oblačili je 8:0 zanje. Skupaj z včerajšnjo tekmo je torej 9:9. Vendar, Vesna je zabila gol tudi v gosteh in me po vseh veljavnih žogobrcarskih pravilih izločila iz nadaljnega tekmovanja. Ampak, ne predam se jaz tako lahko, ko izplujeva, bom za kazen ujel ribo!

Pijeva vodo iz watermakerja, boljša je, kot ustekleničena. Je pa tako, da se tehnika lahko tudi pokvari in če bi se to zgodilo na daljši pasaži, bi situacija brez rezervne vode lahko postala malček neugodna. Zato je na Mali vedno dobrih sto litrov ustekleničene vode. In ker taka voda nima neomejenega roka trajanja, jo vsako leto en del popijeva in nato kupiva novo. Letos sva popila vodo iz Tajske. In danes je bila prilika, da kupiva novo. In sva jo. Za skoraj 200 dolarjev. No, voda je stala 12 dolarjev, ostalo so bile malenkosti, ki so slučajno padle v voziček. Nekatere stvari tukaj so (pre)drage, druge pa spet smešno poceni. Kdo bi to razumel? Recimo, pljučna pečenka je po 8 dolarjev (plus tax!) za kilogram. In ameriško meso je načeloma pri nama relativno dobro rangirano.

Kakorkoli, ob enajstih zvečer sva nazaj na Mali in za večerjo pojeva le še sveže jagode. Bile so v akciji (plus tax) in na embalaži je pisalo, da niso gensko spremenjene. Ja, je treba biti kar pozoren pri nakupu. Neka smetana za kavo, na primer, je bila narejena iz palminega olja. In kot je znano, je palmino olje za živalsko vrsto *homo sapiens* neužitno. Je pa to poceni industrijska surovina in marsikateri proizvajalec hrane si na tak način poveča dobiček.

svetilnik na zahodni strani otoka

naduta iguana

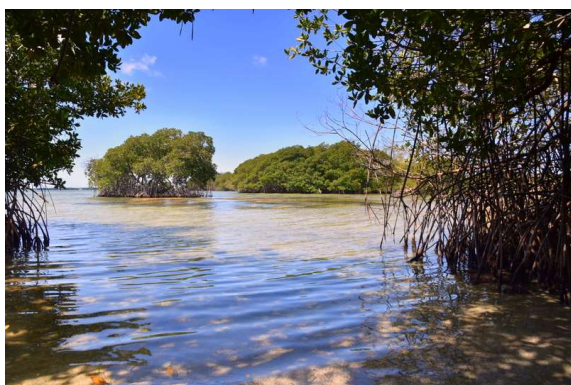

klifasta obala pri svetilniku s kristalno čistim morjem in celo žvelo je bilo videti med plavanjem

cela jata pelikanov na večji skali (otoček?)

v tem zalivu naj bi bila peščena lepa plaža, ampak je nisva našla :(...je bila pa zelo lepa voda med mangrovi, kar je neobičajno

Rincon je znan po surfarji - v času sezone je več tekmovalj

na zahodni strani so lepe plaže a nič prijazno morje za plavanje

center mesta Rincon

ob četrthi pozno popoldne pridejo portoričani in razstavljajo svoje domače izdelke

eden je kar na stojnici izdeloval izdelke iz stekla

v mestecu Rincon je ohranjenih celo nekaj starejših stavb

hja, če ne narediš pravega presledka med besedami, pride (za nas) čisto drug pomen :)

31. marec 2017, petek

Puerto Real

Sledi še zadnji del ogleda otoških znamenitosti, danes popoldan vračava avto. Ampak. Najprej k frizerju. Oba. In to oba za isto ceno. To je verjetno en zelo redkih frizerajev na svetu, kjer ženske (za približno enako striženje) ne plačajo več, kot moški. Dvanajst dolarjev (plus tax). Strižejo Latinoameričanke, kasira Kitajec. Kako poznano. Sicer je pa populacija precej homogena, praktično sami latinoti. Rumениh je res samo za vzorec, črnih pa praktično ni. Ne vem, če sva v vsem času videla dva ali tri. Ma, nisva videla tri...

S polepšano zunanostjo (čeprav, presenetljivo, nisem opazil, da bi se mladenke kaj bolj, kot običajno, ozirale za menoj) torej nadaljujeva popotniško izobraževanje o kulturnih, naravnih in ostalih znamenitostih otoka. Fant, je to draga šola! V vsaki taki znamenitosti, da ne rečem atrakciji, pustiva precej denarja in odneseva samo vrečko ali dve. Sva pa tudi midva en del atrakcije - tokrat atrakcije za domačine. Vsakič, ko iz žepa potegneva kreditno kartico (bog ne daj, debetno), jo opazujejo in se čudijo. V Pueblu, ogromnem marketu s hrano, so se drli preko vseh 20 blagajn, da potrebujejo tisti novi POS terminal, ki ga imajo enega za celo trgovino in ki zna brati čipe in sprejema pine. In potem je prodajalka gledala in se čudila, kako je mašina pametna - celo tako pametna, da se kupcu sploh ni potrebno podpisati.

Zvečer se Vesna spravi nad cote. Vse včeraj in predvčerajšnjim kupljeno je potrebno oprati in tega je za krepko rundo. Pa še nekaj ostalih stvari in zanimacija za nekaj rund pranja je tu. Za Ameriško Samoo je tole druga najcenejša pralniška destinacija - en stroj, en dolar. Pa še lociran je takoj na koncu pomola.

In za večerjo pojeva kilogram in pol težkega red snaperja, ujetega ta popoldan. Doma. Tukaj je dobra hrana, v ameriško oštarijo si ne upava zaviti. Vesna ga razdeli bratsko, njej pripadajo dobre tri četrtine ribe, meni pa masleni krompir v obratnem sorazmerju. Rizkirava in odpreva še buteljko portoriškega vina (s podnapisom For sale in Puerto Rico only). Kaj bi dejal? Tretjino cene drugega najcenejšega vina (kalifornijski Barefoot ne šteje kot vino) je več kot opravičil. Good value for money.

v marini je tudi ribarnica s svežimi ribami, ki jih nalovijo domačini; red snaperjev koliko hočeš...

glede na ceno (8USD/libra) sem izbrala eno 1,35 kg; ko narediš file iz nje, je skoraj pol ribe glave; no, ker jaz obiram glavo, sem po Tonetovem pojedla večino ribe :(...

tudi lobsterje imajo; ta na sliki ima 2,7kg, cena tega je 40 eurov

...in vsi raki so bili še zelo živahni :)